

PŘÍLOHA 1 - Transkripce rozhovorů s respondenty

Respondet 1 – Madrid

- Datum rozhovoru: 23. 2. 2023
- Čas rozhovoru: 19:30 hodin
- Prostředí uskutečnění rozhovoru: online MS Teams
- Způsob záznamu: videonahrávka uskutečněné schůzky

Rozhovor:

Kateřina Uličná (tazatel)

Ráda bych ještě zmínila, že náš rozhovor bude použitý pro výzkum v mé bakalářské práci. Bude to anonymní to znamená, že nebude tam nikde figurovat ani tvoje jméno, ani název školy, vše bude anonymní. Tak, takže ještě jednou se Tě jenom zeptám, jestli souhlasíš s nahráváním.

Madrid (respondent)

Ano, souhlasím.

Kateřina Uličná (tazatel)

Moje první otázka směřuje do období před vypuknutím pandemie. Jakým způsobem jste v rámci vnitřní komunikace školy mezi sebou komunikovali a jaké komunikační prostředky jste k tomu využívali?

Madrid (respondent)

My jsme vlastně i před tím covidem byli zvyklí na emailovou korespondenci. To je to gró. V naší škole má prostě každý svůj školní email, přes ten komunikujeme a když už je to hodně urgentní, tak samozřejmě máme k dispozici i jejich osobní telefonní čísla, no, ale ty opravdu využíváme jenom, když už je jako něco hodně, jako když už něco hoří. Jinak teda ta emailovka, všichni učitelé prostě ví, že na ten email musí koukat a mají ho všdycky i zabudovaný v telefonu, jako aby se na něj koukali pořád.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jak teda vypadá technický zázemí, počítačový vybavení ve vaší škole?

Madrid (respondent)

Máme tam iPady. Všichni učitelé jsou vybavený iPady. Takže můžou říct, že ten email prostě nechtějí do telefonu, ale mají ho v těch iPadech. Mají počítače, na každý kabinet mají dva počítače, pak mají počítače i ve sborovně a pak mají počítačovou místnost, kdyby chtěli, která je otevřená i pro ně.

Kateřina Uličná (tazatel)

Takže když pak přišlo ze dne na den oznámení o uzavření škol, jak jste tu situaci vnímali v rámci vnitřní komunikace školy?

Madrid (respondent)

Ne u nás jako tohleto, ta krizovka nebyla, no, prostě to předávání informací bylo pořád asi stejný, víc se teda využil i telefon, protože po mailech to třeba učitelé, starší učitelé, třeba nechtěli jako řešit, nechtěli se rozepisovat, tak volali i sami, jo. Byli jsme v tomhle hodně operativní. V té komunikaci jako asi nebyl vůbec problém.

Kateřina Uličná (tazatel)

A jak vypadala komunikace s rodiči?

Madrid (respondent)

Komunikace s rodiči je vlastně na stejný bázi. Jedeme hodně emailem nebo voláme. Ani tady v tom případě vlastně jako ta komunikace nebylo nic jako novýho.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jak vnímáš rozdíl mezi komunikací uvnitř školy a s rodiči žáků před vypuknutím krize a v období krize?

Madrid (respondent)

Rozdíl jsme vlastně nezaznamenali. Jako na tý každodenní komunikaci, co děláme, tak ta tam vlastně byla úplně ta samá.

Kateřina Uličná (tazatel)

Viděla jsi v tom krizovém období v něčem nějaké úskalí?

Madrid (respondent)

Úskalí bylo spíš v tom překlopení toho rozvrhu. Měli jsme jako dvě strany rodičů. Jedni, kteří prostě chtěli překlomit úplně celej ten rozvrh na online, a potom ta druhá polovina zase vlastně nechtěla, chtěla to zkrácený, protože prostě nechtěla, aby ty děti tak dlouho seděly u těch počítačů. To jsme měli hodně velký problém to tam vyřešit.

Kateřina Uličná (tazatel)

Chápu, musela to být složitá situace. Jak jste v tomto případě postupovali?

Madrid (respondent)

Tak to víš, že to je vždycky jako miska vah, jo, tak někdo prostě, někomu se to opravdu jako třeba nelíbilo, protože my jsme díky tomu, že MŠMT dalo to rozhodnutí, že prostě se nebude překlápět ten rozvrh celej najednou, ale že prostě, ať zvážíme a dáme tam jako nějak pět hodin nebo čtyři hodiny a pak třeba odpočinek a pak třeba právě tu družinu nebo výpomoc. Tak jsme to zvolili takhle podle doporučení a mohli jsme na tom stavět, jo, takže ty rodiče potom na nás jako nemohli. Nemohli být na nás naštvaní, protože my jsme jednali podle prostě MŠMT doporučení.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jakou formou jste provozovali marketingovou komunikaci, jakoby propagaci školy?

Madrid (respondent)

Samozřejmě v tomhle směru máme jako marketing udělaný webovky, máme Facebook, máme Instagram, máme Den otevřených dveří, který jsme vlastně v covidu udělali online. Co tam ještě vlastně máme? Billboardy, ty se taky dělaly.

Kateřina Uličná (tazatel)

Kritická doba covidu byla často komentovaná v médiích, v televizním zpravodajství. Měli jste taky vůbec třeba takovou možnost?

Madrid (respondent)

Ne. Možnost asi jako byla. Ale asi jsme jí nevyužili nebo mohli jsme jako asi, protože tam máme rodiče, který v tý televizi dělají, ale asi to nebyla taková potřeba. No, jako v tomhle.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jak jste to teda pojali vy?

Madrid (respondent)

My jsme všechno dělali hlavně online. Měli jsme online Den otevřených dveří, měli jsme online družinu, takže jsme v mateřský školce měli dokonce online školku, my jsme vlastně všechno překlopili do toho online, ale v televizi jako v televizi jsme nebyli.

Kateřina Uličná (tazatel)

V té době hodně chyběl osobní kontakt. Byla to naprosto jiná situace než v předchozích letech. Jak u vás vypadal nábor nových žáků?

Madrid (respondent)

To asi jako jo, ale my jsme zjistili, že naši jako marketingovou strategii máme spíš v těch rodičích, jako jestliže jsou spokojený rodiče, tak jsou spokojený vlastně tak, že chválí a doporučuju. To jsme zaznamenali jako hodně dobrý. Byli jsme na billboardech, byli jsme na těch venkovních reklamách, máme venkovní, venkovní reklamy na nějakých místech v Praze, já nevím, no my taky používáme uniformy, takže pokaždý, když jdou naše děti někam pryč, tak samozřejmě ty uniformy jsou reklama. Tady to teda jako padlo, jo, protože děti zůstávaly doma, ale že by jako první třída byla omezená tím, že byl covid, no tak to si nemyslím.

Kateřina Uličná (tazatel)

Promítlo se to nějak na počtech přihlášek?

Madrid (respondent)

Ne, my jsme měli prostě tolik, teda daný počet na třídu a takový počet byl vyplněný, jo. No taky nám teda nahrává hodně i to, že máme mateřskou školku, která prostě nám vlastně ty děti vlastně lífruje. Znají prostředí, už se vlastně seznamujou s učitelkama, seznamujou se i s psycholožkou, s logopedkou a všechno tohle to je propojený. Chodí do jídelny, do stejný jídelny, vidí na patře všechno, vidí třídy, takže tam jako je to taky i o tom, že chodí tam do té mateřský školky, a to nám taky hodně pomáhá, my vlastně, možná víc než polovinu, vždycky v té první třídě máme těch našich předškoláků.

Kateřina Uličná (tazatel)

Přestup ze školky na základku teda hodně pomáhá naplnit první třídy. Jak jste řešili udržení zájmu právě v rámci mateřské školky?

Madrid (respondent)

Školky? Oni v tý mateřský škole už byly vlastně jako delší čas, nebylo to pro ně, pro ty, co tam byli první rok, takový jako pro ty, kdo přišli později. Tak i ty vlastně jsme dostali do první třídy, jo. Takhle jako, zase platí, že prostě ty rodiče si to řeknou. My jsme jako dělali všechno možný, aby ty děti nebo ty rodiče byli spokojený, jo, takže jak říkám, my jsme dělali různý activity. Třeba my jsme v mateřský školce večer četli pohádky, my jsme si dali prostě čas od, já nevím, kolik tam říkali, od pěti, třeba do sedmi nebo do půl sedmý a byly děti připojený, aby si děti, stejně jako maminky, odpočinuly a naše vlastně učitelky z mateřské školky četly pohádky.

Kateřina Uličná (tazatel)

Takže se dá říct, že jste naplno využily ten online svět k tomu, abyste zůstaly společně v kontaktu. Poznali jste sami sebe navzájem a rodiče i děti prostředí školy?

Madrid (respondent)

Naprosto. Ano, přesně tak.

Kateřina Uličná (tazatel)

A jaký postup v rámci školy, nějakou komunikační strategii třeba, jste použili v období restrikcí v komunikaci směrem k rodičům?

Madrid (respondent)

Do datovky přišlo samozřejmě nějaký doporučení, to jsme si rozdělili, protože to vždycky většinou přijde mě a ředitelovi. My jsme jako vedení ve škole vždycky byli, my jsme nebyli doma. My jsme byli ve škole, takže jsme jako komunikovali mezi sebou úplně běžně s tím, že vždycky jsme si to přečetli, pak jsme použili vlastně jako zdravěj rozum, jestli to jde tak nebo nejde, ale ve většině případech jsme to prostě jako nějakým způsobem vždycky vyřešili tak, že prostě jsme to jako naplnili, to doporučení.

Kateřina Uličná (tazatel)

A tu komunikaci směrem k rodičům? To jste využívali jaké prostředky?

Madrid (respondent)

Sítě, jak emaily, jak emailovou korespondenci, tak jsme vlastně založili na webu, to je taková ta jedna vlastně změna, která nastala v tom době covidu, že jsme vlastně na našich webových stránkách založili i kolonku aktuality.

Kateřina Uličná (tazatel)

Aha.

Madrid (respondent)

A tam vlastně měli všechny, všechny věci, co nám doporučuje MŠMT napsaný, daný.

Kateřina Uličná (tazatel)

Takže novinky máte na webu a publikujete je jenom tam?

Madrid (respondent)

No, máme, doted'ka vlastně máme ty aktuality a používáme to prostě, když se něco děje, nebo když je někdo na výjezdu. Prostě ty aktuality dáváme všude. Ted'ko to dáváme vlastně i na Facebook něco, protože my jsme měli ten Facebook jako aktuality, jo, ale teď už to děláme vlastně i tam, i tam.

Kateřina Uličná (tazatel)

Vaše škola je zaměřená na výuku jazyků. Jak tady zasáhl covid a fakt, že se najednou nesmělo nikam jezdit? Jak jste to řešili?

Madrid (respondent)

Takhle, když teda se nemohlo jezdit v rámci zahraničí, ale v tom covidu se mohlo jezdit po Čechách, tak jsme využili toho, že prostě rodiči, včetně ██████████¹ udělali samozřejmě nějaký pobyt, kde se mluvilo pouze tou řečí, vůbec se nemluvilo česky. Udělali jsme pětidenní prostě výuku jazyků úplně se vším všudy. Dělali jsme jídlo paella, prostě jsme dělali všechno, a možná ještě víc nad rámec toho, co by dělali tam, protože tam ve většině

¹ konkrétní osoba

případů by mezi sebou mluvili česky, protože by měli ten prostor. Ale tady ho neměli, tady byli pořád s ██████². Takže takhle jsme to splnili, ale v době, kdy bylo úplně zavřeno a nemohli vlastně nikam chodit, nemohli ani na ten pobyt, tak jsme vlastně posílili jazyky, jako dali jsme to jako to gró tý online výuky, jo. My jsme nějaký samozřejmě dali pryč, ty hodiny, který prostě pro nás byly to úplně to nejmíň prioritá, ale ty jazyky jsme jim tam dali, prostě úplně jsme je tam nasázeli co nejvíc.

Kateřina Uličná (tazatel)

V rámci komunikace teda využíváte hodně sociální sítě. Kdo se o ně stará?

Madrid (respondent)

Jako já to dávám na sociální sítě. Aby to bylo vidět. Každý pobyt, každá akce, co se děje u nás ve škole, já vlastně dávám na sociální sítě, protože já jsem vlastně prošla školením na sociální manažer sociálních sítí 23. S tím, že teda vlastně se o to starám já společně s ředitelem, protože ono jako je na to potřeba spíš asi nějakýho normální jako novýho člověka, jo, na takovýhle věci, ale bohužel vzhledem k finanční situaci prostě to nejde, tak si to musíme rozdělit.

Kateřina Uličná (tazatel)

A v rámci nějaký tý marketingový strategie, plánujete, že do budoucna byste na to chtěli přijmout nějakýho člověka, který by se na to jako přímo specializoval?

Madrid (respondent)

Já bych strašně ráda, ale myslím, že to neprojde, protože si myslí, že zvládnou všechno. A tak to prostě jako je, no. Takže já si myslím, že v budoucnu, kdyby to byl jinej zřizovatel, asi jo, ale jinak asi ne. Ještě jsem zapomněla zmínit, my máme koordinátorku akcí, ano, prostě, co se týče vlastně ██████³, dělám všechno já, ale jinak, co se týče všeho ostatního, to znamená anglický pobyty, český pobyty, školy v přírodě a lyžáky, takový dělá ona a ona si vlastně, já jsem jí dala jako správce taky na ten Facebook a ona je ta, která vlastně tuhle tu vlastně sekci si dělá taky po svém a taky ona jako prezentuje tu školu, taky

² konkrétní osoba

³ specifická oblast činnosti

tam dává příspěvky. Teď jsme se seznámili s tím Facebookem víc, to Meta, takže jsme tam už jako šli i na reklamy jsme najeli, ale to dělám jako společně s ní a s tím ředitelem. No, děláme to prostě my, co tam jsme teďko správci ve škole.

Kateřina Uličná (tazatel)

Procházíte nějakým školením a sledujete nový trendy, prostě, co je k dispozici?

Madrid (respondent)

Ano, ano.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jak vnímáš marketing a marketingovou strategii vaší školy v souladu s vaší vizí?

Madrid (respondent)

No, asi jako pro nás jako strategie nebo takhle (pomlka) Pro nás vize je dostat k nám nejvíc studentů, který budou spokojený. Jako ten student, prostě spokojenej student, to je naše vize, a to se vlastně prolíná s tím marketingem tak, že oni jsou ty, který nám vlastně dělají tu reklamu, že jo, takže nejvíc jako my chceme stavět na tomhle tom, že prostě to je to gró. Takže marketing je propojenej s vizí, protože spokojenej prostě student je nejlepší. Pak se nám hrne víc studentů a jako je to ověřený, takhle se nám to prostě děje.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jakým způsobem a kde hledáte třeba inspiraci?

Madrid (respondent)

Ředitel, jako samozřejmě kouká, čte si ty svoje časopisy, co dostává, všechny možný, chodíme na různá školení a semináře.

Kateřina Uličná (tazatel)

A co ty zahraniční školy se kterýma spolupracujete? Je možný přenést něco co dělají oni k nám?

Madrid (respondent)

Tam to mají tak trošku jiný a tady se toho bojí jako nějakým způsobem to dělat jako tam. Jako třeba s tím Španělskem. Tam je to hodně jako free a to by naši rodiče jako nezvládli,

jo. Ale tam jedou taky ten Facebook, vidím jejich stránky. Vlastně dělají to samý, co my. Vidím, jejich webovky. Taky propagují svoje akce, taky propagují svoje prostě nějaký soutěže, dělají všechno, co se týče toho marketingu stejný asi jako my. To, co už potom dělají jako zvlášť, tak do toho až tak nevidím, no.

Kateřina Uličná (tazatel)

Je něco, co se díky covidu ve vaší škole nastartovalo a co vás posunulo dál?

Madrid (respondent)

My máme ten E-learning a M-learning. To už jako máme, protože jak mají děti ty iPady, další věc jako důležitá říct, že naše děti mají iPady, jo, nejenom učitelé, ale i děti. Takže vlastně oni, když třeba neměly ten počítač v té době covidu, tak oni prostě byly na iPadech, jo. To prostě fungovalo, to nebyl žádný problém. Většinou, protože to jsou hodně bohatý lidi, tak jako ty počítače tam mají jako samozřejmě. Máme hodně výuku jako s tímhle tím spojenou. Takže ten E-learning a M-learning.

Kateřina Uličná (tazatel)

Zavedení takových novinek je právě něco takovýho, co zase hnedka propagujete?

Madrid (respondent)

Přesně tak, to bysme okamžitě propagovali, protože my chceme samozřejmě mezi tou konkurencí být ty nejlepší, protože to je to, na co cílíme. Prostě být nejlepší, aby to dítě prostě k nám přišlo, ale to asi mají všichni, ne? Jako my jsme takhle právě cílili už před tím covidem. My jsme prostě byli asi jako první školy, kde jako nabízeli iPad k výuce, jo, že neměli běžnou papírovou učebnici. Takže to se taky hodně, hodně osvědčilo. Teď už je to jako běžná věc, protože v tom covidu, jestli sis všimla, tak tu digitalizaci ty státní školy úplně vyšvihly. Tam dali takových peněz, že najednou jsou prostě státní školy snad líp vybavený než ty soukromý, jo.

Kateřina Uličná (tazatel)

Využívá se ta technika a ty digitální možnosti tak, jak by se dalo? Jak to vnímáš?

Madrid (respondent)

To je další věc. Jako ty státní školy, nevím. Jako byla jsem na prohlídkách a úplně jsem

koukala, jaký jako přístroje tam mají a všechno možný, ale jak to, jestli to využívají, tak to jako nevím. Nevím, jak to mají ty státní školy, neznám někoho takovýho. Ale my samozřejmě, my když něco máme, tak s tím chceme dělat. Tak jsme soukromá škola, chceme mít prostě plný třídy.

Kateřina Uličná (tazatel)

Vnímáš nějaký rozdíl v komunikaci s rodičema, nebo s dětma na soukromé a veřejné škole?

Madrid (respondent)

Ve veřejný škole je to samozřejmě jednodušší, protože to tak prostě je a přes to vlak nejede. S rodičema, na soukromý škole určitě ne. Tam si platí tu školu, tak se samozřejmě rodiče stávají klienty. A samozřejmě jsou rodiče, který si myslí, že se stávají vedoucími školy, nebo že jsou ti, kteří platí a že si můžou dovolit všechno, takže samozřejmě to je těžší komunikace. S rodiči je opravdu těžší.

Kateřina Uličná (tazatel)

A v rámci marketingu?

Madrid (respondent)

No, určitě je. Třeba uniformy, to je jedna věc, že jako ty děti je prostě nosí, že jsou tam jako jednotný, ale ta uniforma nám vlastně, ta nám dělá reklamu. Ty výjezdy. Můžeme si dovolit víc výjezdů, my jsme pořád někde, takže ty peníze tam prostě jsou důležitý a oni je mají, takže jo. Pak na tom autobusu, máme školní autobusy. Tam máš reklamy. Takže jako jezdí po Praze, že jo, to je taky další kus reklamy. Jezdíme s těma autobusama všude, takže jsme vidět. To je taky, jako si myslím, že to státní školy nemají svoje vlastní autobusy. No, co dál? Jako jo, ty výjezdy my máme, myslím si, že my těch pobytů máme rozhodně o hodně víc. Jako v rámci té výuky toho jazyka, těch cizích, těch zahraničních víc, než nějaká státní škola, takže jo. Je tam toho jako dost. Ale říkám, ten jeden, ten největší, ten největší problém je, že ty rodiče si prostě myslí, že když platí a není to jenom u nás ve škole, to je všude, jako, že když platí, takže si jako, že známky se můžou třeba změnit. Nemůžou! Že zkouškama může projít dítě nějak líp. To nejde jako, ale pořád si to

myslí.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jde to vnímat jako nerovnost v komunikačním prostředí?

Madrid (respondent)

Určitě. Jako neukazujeme, nebojíme se jich. Už jako byli učitelé, který ze začátku samozřejmě, když nastoupili, se báli jako, jako mluvit s nima jako nějak jako ne jako špatně, ale říct něco špatnýho o jeho dítěti nebo já nevím, prostě se báli, báli se, že budou vyhozený dokonce. Jako že si rodič půjde sám stěžovat a že mi vyhodíme kvůli tomu toho učitele. Přitom když už potom zjistili, že to tak není, no, tak jako už je to takový klidnější. Ale s těma rodičema máme problémy, no, dokonce jsme vlastně v covidu dělali i rady rodičů online. To byla taky sranda.

Kateřina Uličná (tazatel)

Přes tu covidovou dobu třeba někdo z toho pedagogickýho sboru odešel, protože to nějak nezvládal jako komunikačně?

Madrid (respondent)

Hele, ne, neodešel, ale byli učitelé, s kterýma, jako opravdu, neměli jsme to s nima jednoduchý, co se výuky týče, protože třeba byli starší, ty, co byly starší, musím říct, že se teda rychle jako adaptovali o to jako jo, ale nelíbily se jim nějaký věci. Třeba matematikář nechtěl bejt na kameře a vysvětlil matematiku, když nevidíš na tabuli. Jako to je brutál, ale v rámci GDPR on si to mohl jako dovolit. Takže my jsme ho jako opravdu přemlouvali, přemlouvali jsme ho jako strašně dlouho, než povolil starch. S pozadím, jakože pozadí, samozřejmě rozmazaný. Než to pochopil, že to si může využít i tohleto a taky jsme mu museli ukázat, jako že by poznal, kdyby se to nahrávalo, protože nějaký zase nechtěli, že nechtějí, aby se nahrávali, jo. Měli jsme, tyhleto problémy, jako měli, ale nikdo neodešel. Oni se s tím vypořádali docela dobře, protože věděli, že to je asi všude ve škole.

Kateřina Uličná (tazatel)

Učitelé vedli online hodiny a tím byli hodně vidět. Online vyučování sledovali nejen děti,

ale v hodně případech i rodiče, kteří byli taky doma a všechno mohli z povzdálí sledovat. Jak se to projevilo u učitelů?

Madrid (respondent)

Byli lidi nebo učitelé, co to umí, jo, protože některý jsou v tom, jak ryba ve vodě, uměj to prostě před kamerou úplně a nevadí jim to, ale jsou tací, který prostě byli úplně strnulý, a když viděli rodiče, tak prostě to právě vzalo tu druhou stranu, jo, že prostě nevěděli, jo, byli v křeči, prostě nebyli svý. Takže jako ono to samozřejmě dopadlo dobře, naučili, ale třeba mohli být lepší, mohli být vidět líp.

Kateřina Uličná (tazatel)

Vy jako vedení jste s nima o tom mluvili, třeba, říkali jste jim, že je to vizitka školy, jako že je to důležitý?

Madrid (respondent)

Ne, my jsme je jako nechtěli víc upnout na to, že vlastně to dělají pro školu a ne, ne, to jsme fakt jako nedělali. Ale co zůstalo, je, že můžou rodiče chodit normálně nějaký, myslím, že první středa v měsíci, můžou chodit na výuku. Můžou se jít podívat na výuku svýho dítěte.

Kateřina Uličná (tazatel)

To před covidem nebylo?

Madrid (respondent)

Ne, to jsme předtím neměli.

Kateřina Uličná (tazatel)

Myslíš si, že marketing, marketingová komunikace a strategie patří do školy?

Madrid (respondent)

Rozhodně. Bez marketingu to prostě nefunguje. Marketing je strašně důležitěj. Co je marketing? To je prostě žák, student, rodič, učitel, všichni pracovníci, dokonce i, já nevím, i MŠMT a i Česká školní inspekce, všechno je marketing. Ty vlastně prezentuješ i výroční zprávy, tam je úplně všechno, já si myslím, že marketing ano je se školou hodně, je hodně důležitý pro školu, kordyž chce být škola nejlepší, že jo.

Kateřina Uličná (tazatel)

Zmínila jsi MŠMT a Českou školní inspekci. Jak si vnímala komunikaci s nima?

Madrid (respondent)

Já jsem třeba byla ta, která dělala všechno, co se týče testování. To bylo to nejhorší, co jsem kdy mohla dělat. Opravdu to bylo strašný, jo, v tom covidu. Musela si prostě dělat i vikendy. Když byl někdo pozitivní, musíš ho nahlásit, protože ti volají rodiče, že je pozitivní. Ted' to musíš na tom MŠMT nahlásit. I na tý hygieně to byl mazec. Byl to prostě mazec, měli tam ze začátku strašnej bordel. Tohle bylo jako hodně těžký, jo, ale jinak, co se týče všeho, vždycky nám vzali telefon, byla nějaká linka, vždycky jsme se mohli jako domluvit, zavolat a domluvit, takže tam nebyl problém, co se týče pedagogických věcí. Testování, to bylo hrozný.

Kateřina Uličná (tazatel)

Chaos.

Madrid (respondent)

To byl hrozný chaos ze začátku, ale hroznej, a dokonce potom, ještě po tom všem, co jako to testování k nám dávali ty testy, já nevím, jestli si to zažila, jo, ale to ti přišly testy a dávali ti třeba, já nevím, čtyři různý druhy, jo, a ty to prostě máš testovat dvakrát tejdně a prostě všechno si to počítat všechny každý den, udělat tabulku, kterou do toho to musíš poslat, prostě, i kdyby byl negativní, kdyby byli všichni negativní, i kdyby byli pozitivní, musíš vyplňovat k tomu formuláře a tak dále, a tak dále. A potom ještě oni chtějí nebo chtěli, aby si udělala audit, to znamená, kolik vlastně všeho ti zůstalo a ted' si to vem, že chodili třeba učitelé a nenapsali třeba ty testy, který prostě jim nevyšli nebo byli jako rozbitý nebo vylili, vylili někam ten roztok, tak nenapsali ten počet pravej, který si vzali, ale prostě to dítě bylo negativní jednou a nazdar, takže v tom byl strašný zmatek. Hroznej, to se třeba dělalo celý prázdniny, potom jako ten audit.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jak vnímali ten "chaos" děti, rodiče?

Madrid (respondent)

My jsme jako, co se týče testování, to měli dobře rozjetý. Jako my jsme to testování, to děti nezaznamenali, jako že by byl nějaký chaos, protože my jsme měli všechno připravený, jo. To jsem jim připravila, ale ten chaos nastal potom jako, jo, potom všem jako s tím MŠMT, ale ty děti, to asi ne, ty děti to nepocítily.

Kateřina Uličná (tazatel)

Takže navenek se to neprojevalo, ale vy jste s tím měli spoustu práce a byl to zmatek administrativní?

Madrid (respondent)

Ano, přesně tak. A dokonce teď mě jako napadlo, zase vidíš to, že to je taky vlastně v rámci marketingu, protože my jsme chtěli jako jediná soukromá škola, oni nám dávali ty testy, ne, to bylo prostě od MŠMT, to bylo povinnost jejich testy a my ještě k těm jejich testům, aby viděli rodiče, když už měli ve škole, že se o to zajímáme, jsme najali firmu, aby nám k tomu ještě dělala PCR testy vlastně z vymazání, z té pusy. My jsme chtěli jako ukázat, jestli jsou ty testy od nich jako z MŠMT, ty do nosu, opravdu stejný, jako ukazují stejně jako ty PCR, jo, nebo jestli objevíme něco, že to prostě nefunguje a ono to vesměs jako vyšlo stejně.

Kateřina Uličná (tazatel)

Aha.

Madrid (respondent)

Rodiče byli jako rádi, jakože jim vlastně ještě dáváme tohle to jako k tomu, že oni ty rodiče vlastně nevěřili tomu MŠMT, oni vlastně, vždyť víš, v tom covidu už potom nevěřili ani těm testům, jo, protože tam byly nějaký ty, ty levárny, takže oni tomu prostě jako moc nevěřili, no. A my jsme jim právě ukázali, že opravdu, že ty testy asi něco jako prokážou, tu nemoc.

Kateřina Uličná (tazatel)

Empatie a reakce. Taky hodně důležitý?

Madrid (respondent)

Jo, to jsme reagovali. To bylo fajn, to si myslím, že tak to bylo marketingově dobře.

Kateřina Uličná (tazatel)

No, já ti moc děkuju za rozhovor.

Respondet 2 – Berlín a Mnichov

- Datum rozhovoru: 28. 2. 2023
- Čas rozhovoru: 17:00 hodin
- Prostředí uskutečnění rozhovoru: online Google Meet
- Způsob záznamu: videonahrávka uskutečněné schůzky

Rozhovor:

Kateřina Uličná (tazatel)

Než začneme, znovu ještě zopakuji, že celý tento náš rozhovor bude sloužit jen pro zpracování mé bakalářské práce. Vše bude anonymní a nikde nebudou uvedeny ani Vaše iniciály, ani iniciály školy, tak jestli souhlasíte s nahráváním?

Berlín (respondent)

Ano, souhlasím.

Mnichov (respondent)

Ano, souhlasím.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jakým způsobem jste využívali marketingovou komunikaci vlastně uvnitř školy a navenek s rodiči před covidem a v období covidu?

Berlín (respondent)

Jednak já musím teda říct na úvod, že to je fakt zajímavý téma a myslím, že i pro naši školu, protože tím, že jsme soukromá základní škola, platí se u nás školné, tak přece jenom musíme na tu reklamu a na ten marketing docela dbát. Snažíme se o to. A v covidu, i když ještě srovnám teda před covidem, tak komunikace jako taková je u nás velká priorita. Je to jeden z takových jako základních pilířů. Komunikace s rodiči je vlastně taková jakoby součást naší vize, náš takový, na co se hodně zaměřujeme a komunikujeme teda hlavně přes webový stránky klasicky a komunikujeme přes emaily.

Kateřina Uličná (tazatel)

Ehmm

Berlín (respondent)

Posíláme rodičům pravidelný Newsletter jednou za měsíc, je to, když tak i k dispozici na webu máme vlastně takovou, je to vlastně, není to jako reklama pro externí, pro budoucí zákazníky, ale je to vlastně Newsletter o tom, co se za ten měsíc naší škole přihodilo, jaký jsme měli akce, co je nového, jaký jsou třeba nový kolegové nebo nějaká novinka, nějaké školení a kolegyně, která to má na starosti, tak tam dá třeba i zajímavé fotky. A rozešle se to opravdu všem rodičům hromadně jednou za měsíc, pravidelně. Opravdu je to vždycky pevný, je to konec v měsíci a posílá se jakoby Newsletter na ten další měsíc. A pak pořádáme pravidelně dny otevřených dveří vždycky jednou za rok. To je zase ale spíš zaměřené už na ty budoucí klienty, na ty, co se u nás chystají zapsat svoje dítě do první třídy. Nebo teď máme i nově přípravnou třídu. To vám asi, když tak pak vysvětlím. A vlastně ten den otevřených dveří, to je právě jedna z věcí, kterou ten covid fakt ovlivnil hodně, protože vlastně vždycky předtím, před covidem, to bylo klasicky, většinou v únoru jako prezenčně. Pozvali jsme zájemce na jedno dopoledne, na pevný termín a pozvali jsme je do výuky. Mohli si tam prostě přijít podívat na jakoukoliv hodinu, na jakoukoliv paní učitelku, protože to je vlastně paní učitelky jsou taky jeden jako z hlavních bodů naší strategie, prostě kvalitní pedagogický sbor, takže ten den otevřených dveří se sestával vlastně z nahlédnutí do výuky, mohl si tam přijít každý, prostě sednout do třídy a dívat se třeba i celou hodinu nebo střídat různý ty třídy a potom vždycky po prvních třech hodinách, když děti ze školy jdou na oběd, tak byla taková prezentace paní ředitelky, kde prezentovala nebo vysvětlovala zápis a jak to ve škole funguje a jak to jsou naše výhody a tak. No a vlastně s covidem, jak se zavřela škola a vlastně tady ty akce byly zrušený kompletně, tak jsme museli vymyslet jinej způsob a dělali jsme to přesně takhle jako online.

Kateřina Uličná (tazatel)

Hlavně nikdo nevěděl, jak dlouho to bude trvat, že jo (zamyšlení)

Berlín (respondent)

No ano jasně.

Kateřina Uličná (tazatel)

S přibývajícíím časem se zhoršovala ta situace a nebylo vůbec jasný, kdy to skončí. Jak teda vypadal ten den otevřených dveřů?

Berlín (respondent)

Přesně tak a hlavně my jsme si nejdřív říkali, že to je jenom jako na pár měsíců, tak ten den otevřených dveřů posunem a uděláme to třeba, já nevím, v dubnu nebo ještě je čas, ale pak, jak jsme si uvědomili, že to teda pravděpodobně nepůjde, no a museli jsme teda to změnit a udělali jsme takovou online schůzku pro rodiče těch zájemců a budoucích prvňáčků, ale takhle jako online.

Kateřina Uličná (tazatel)

Ehmm

Berlín (respondent)

Nebylo to o nahlédnutí do výuky vůbec, bylo to jenom prostě to, že jsme jim prezentovali, ukazovali jsme jim fotky, měli jsme připraveno takovou klasickou prezentaci a říkali jsme jim nějaká čísla, nějaká fakta, prostě informace o škole. No, a bylo to jako, bylo to jiný, jo, já teď vlastně před týdnem zrovna jsme měli po právě tý covidový době úplně klasickéj online, teda právě, že ne online, normální presenční ten den otevřených dveřů vlastně. Po pravdě asi teda po těch čtyřech nebo třech letech a bylo to teda úplně jiný, jo. Je to opravdu, jako když se jako třeba 2D a 3D, je to prostě úplně jinej rozměr, když jsou tam opravdu ty lidi a opravdu se ptaj a můžou se podívat a prostě nasát tu atmosféru. Kdežto když je to takhle jako online, tak taky jako bylo tam přihlášeno asi 60 lidí najednou a ptali se a bylo to fajn, ale bylo to prostě jiný. A myslím si, že se to i trošku odrazilo na tom, na těch číslech, protože právě ten covidovej rok jsme nenaplnili úplně jako na maximum všech. Obě první třídy, my máme dvě paralelní třídy, áčko, béčko a maximální kapacita je 27 dětí. A tenhleten covidovej zápis jsme jich měli, 23, jsme jich nabrali jakoby do každý třídy, my jsme nechtěli ani brát jako za každou cenu každýho a my jsme si to i jako řekli, že je to v pořádku, že i rozpočet to zvládne, ale myslím si, že to byl jako jeden z důvodů, že třeba právě nemohl bejt ten klasickéj den otevřených dveřů, že ta komunikace

nebo prostě ta propagace školy třeba a hlavně to byla i taková krize, že jo, rodiče, to byl ten, to období, kdy byly zavřeny všechny školy a rodiče prostě asi nechtěli, nevěděli, na jak dlouho a nechtěli třeba se upsat na nějakou soukromou školu jako na pět let, kde třeba to dítě bude furt online, jo. To byla nejistota, celkově, takže to nebylo jenom tohle ten problém, ale bylo to znát.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jakým způsobem jste komunikovali v rámci školy mezi sebou?

Berlín (respondent)

No, tak to jsme přešli takhle do toho online prostředí a dělali jsme porady takhle online se všema jednou za tejdén.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jak to přijímali?

Berlín (respondent)

No, jako vlastně já jsem byla překvapená jako pozitivně, protože předtím jsme to vlastně nedělali vůbec. Ani jsme neznali tady ten nástroj, ten Google meet. Já jsem ani nevěděla, že to Google jako má jako součást těch aplikací a najednou ze dne na den, že jo, když se to stalo, tak prostě jsme se to tak nějak rychle jako učili za pochodu, paní ředitelka teda zareagovala hrozně rychle a myslím, že i tehdy objednala nějaký školení.

Mnichov (respondent)

Já si pamatuju, že jsme jeden jediný den byli bez výuky, jeden daný týden, a od druhého dne už jsme normálně vyučovali.

Berlín (respondent)

No, my na základce, myslím, to bylo trošičku pomalejší, přece jenom máme trochu starší učitelky, ale mám pocit, že jako u nás to byly tři dny a pak už jsme taky jeli a nejdřív tak jako trochu opatrně. Ty paní učitelky se toho, mi přišlo, trochu báli, že jsme třeba místo tři čtvrtě hodiny, jsme učili jen půl hodiny a nebyly všechny ty hodiny online. Bylo to jenom to hlavní. Třeba matika, čeština, němčina, ale pak postupem, když jsme zjistili, že je to teda na dyl a naučili jsme se to a zjistili jsme, že to celkem funguje a ty děti to zvládaj,

tak už jsme potom ke konci učili taky jako úplně v podstatě normálně kromě tělocviku nebo výtvarky. Klasický hodiny jsme je prodloužili a vlastně ano, no a já jsem vlastně byla hrozně ráda, protože mě by to nenapadlo ani bez toho, že to vlastně může takhle fungovat a teď jsme na to navázali i nějakýma dalšíma projektama, takže mě to jako z té krize a vlastně to říká i naše paní [REDACTED]⁴, že jako z té krize se nějak poučit a vlastně využít jí jako příležitost k nějaký změně.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jakým způsobem využíváte dál i po covidu všechny tyhle ty znalosti, dovednosti, vybavení v současnosti?

Berlín (respondent)

*No, to je dobrá otázka, právě snažíme se. My jsme třeba se zapojili do projektu [REDACTED]⁵, já nevím, jestli to znáte. [REDACTED]⁶, to je projekt Ministerstva školství přímo a oni právě taky asi sami celkem byli překvapený, že to v některých školách fungovalo a chtějí jako do budoucna, aby to byla třeba jedna z uznatelných jako metod vzdělávání alternativních, třeba, co si můžou školy pak vybrat, jo, [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]⁷ a my jsme se do toho zapojili. Díky tomu můžeme učit takhle [REDACTED]⁸*

Kateřina Uličná (tazatel)

Jaká je na to odezva?

Berlín (respondent)

Tak některý rodiče to nechtěli, nechtěli jako, aby děti zůstávaly jednou za měsíc v pátek doma, protože jsou třeba ještě malý, anebo jako nezvládly by třeba s nima být taky na home office nebo uvařit oběd a tak. Takže je to takovej trošku kompromis, že kdo nechce,

⁴ konkrétní osoba

⁵ název projektu

⁶ název projektu

⁷ popis projektu

⁸ popis projektu

tak chodí normálně do školy, a kdo chce, tak je online a máme to rozdělený i jako učitelky se vždycky domlouvají, kdo si vezme ty děti online a kdo si vezme ty děti ve škole. Takový docela komplikovaný to všechno zorganizovat, ale mě to hrozně baví a děti, si myslím, se tím jako fakt učej, že jo, se takhle učit na dálku a myslím si, že jako tyhle dnešní děti stoprocentně budou pracovat, alespoň část jako svý práce na home office nebo ne všichni, ale určitě jako víc než půlka z nich, jo, ajťáci to budou a tak.

Mnichov (respondent)

Ještě jenom, jestli bych do toho vstoupila, tak my vlastně máme jako základku a pak navazuje ██████⁹. No a jako výhody jsou na tom ██████¹⁰. Chyběli učitelé, řeklo se, udělá se online. Nemohli jsme si ho jen tak udělat, jo, a teď to samý, jako, měli jsme havárku vody tak jako tam jsme si to prosadili, že místo toho, abysme měli jeden den volna, tak se udělal online. Jako i ta příprava na to, že to není jenom covidová doba, ale opravdu se může stát nějaká havárie. A ty školy, jako máme spoustu škol, který třeba v září jsou zavřeny, protože se ještě dodělává rekonstrukce. Tenhle ten online, jako, jelikož jsou na to připravený u nás vlastně už od základky, tak pak na tom ██████¹¹, zase tam rychleji naskočí na ten online. Na tý základce, tam to vlastně učíte, až kdyby se, nedej bože něco stalo, což u nás třeba hrozí, kdyby byla nějaká rekonstrukce na škole, takže to pro nás není katastrofa, že vlastně je to i jako nadále, že to není jenom jakoby covid, že jo, ale může do toho vlízt něco jinýho.

Berlín (respondent)

Jo. A právě, jak říkáš, že mně přijde, u těch malých dětí, ještě hrozí to, že oni se něco naučili, a kdyby to teď vůbec nepoužívali, tak by to zapoměly, že jo. Nebo i ty pedagogové, jako najednou to heslo a jak se to teda vlastně zapíná, kde mám ten mikrofon? A když je to jednou za měsíc, tak je to takový jako průběžný, že jim to udržuje opravdu ty znalosti. A co se mě teda líbí, a to bych teda byla strašně ráda, kdyby se to nějak podařilo, tak třeba když máme dlouhodobě nemocný dítě. Teď jsme měli třeba

⁹ konkrétní návazné studium

¹⁰ konkrétní návazné studium

¹¹ konkrétní návazné studium

jednoho chlapečka. Ve ██████¹² třídě měl fakt nějakou vážnou nemoc, ale chtěl zároveň prostě hrozně být v kontaktu, jo. Jako nebyl nějak mimo sebe, měl prostě problém se střevama a maminka poprosila, aby ho paní učitelka vždycky připojovala jako k těm dětem, co jsou ve třídě. Normálně si zapojila jako počítač, kameru a on se díval, jako kdyby na televizi. Není to úplně samozřejmě jako online výuka, že je to spíš ona, ta učitelka učí ty děti ve škole a on je tak jakoby poslouchá a občas se ho možná na něco zeptali, ale myslím si, že i pro něj, i pro ty rodiče to bylo bezvadný, že jako věděl, o co jde. Když ona něco vysvětlovala, tak to poslouchal a nebyl takhle úplně jako ztracenej a mě by se to líbilo, kdyby to takhle třeba do budoucna šlo jako vždycky, že jo. Automaticky v podstatě jo, že by to byl jeden vlastně ze způsobů, jak předává ten učitel ty materiály tomu dítěti.

Kateřina Uličná (tazatel)

A dítě si nemusí připadat vyřazený vlastně z kolektivu jenom proto, že má teďka nějakou obtíž.

Berlín (respondent)

A rodiče si myslím, že by to u takhle malých dětí taky uvítali, protože zvlášť ten první stupeň. Oni nejsou tak samostatný, „A hele, tak co mám teda za úkol, jako co mám teda si udělat“, jo? To oni takhle neuměj ještě na tom druhém stupni nebo na ██████¹³ už jo, ty si najdou prostě, že jo, nějaký zdroje a sami si třeba jedou, čtou učebnice, ale tyhle malý děti opravdu potřebujou takovýto zadání. Ted' děláme tohle, potom budeme dělat tohle, kontrolujeme to, a to ještě teda, když jsem u těch zdrojů, tak to myslím, že bez covidu bysme taky neudělali. Začali jsme používat takovou tu Google učebnu a Google má to teda moc hezky ten Classroom udělanej. Paní učitelky teda si tam začaly prostě dělat ty svoje kurzy a vkládat tam prostě pracovní listy, zadání a úkoly. Ty starší děti už čtvrtáci, pátáci už uměj přesto i odevzdat úkol. Prostě pošlou paní učitelce třeba vyfocenej. A bez toho si myslím, že bysme to vůbec nedělali. A navíc zjistili díky tomu ty učitelky, že je to

¹² určení ročníku

¹³ konkrétní návazné studium

vlastně fajn. Já třeba sama, já jsem takový trošku, no, nejsem úplně systematická, že jako prostě mám seznam dětí a dělám si tam ty puntíky, kdo mi to odevzdal, kdo ne. Mám v tom takovej trošku chaos a ten Google Classroom mi to strašně jako zpřehlednil a vlastně to teďka používám, když máme nějaký úkol, tak jim to tam zadám a oni mi to odevzdávají. Pak se podívám, kdo to zapomněl, připomenu mu to třeba. A tak je to hrozně bezvadný. Bez covidu by mě to ani nenapadlo asi na prvním stupni používat. Bych si řekla, že to je ještě moc pro ně těžký a jako fakt pokračujeme v tom dál, takže to si myslím, že je pro nás jako opravdu přínos.

Kateřina Uličná (tazatel)

Považujete to za vaší marketingovou výhodu, kterou prezentujete veřejnosti?

Berlín (respondent)

Jo, jo, to jo jako snažíme se. Snažíme se zrovna i na tom dnu otevřených dveří se na to i někdo ptal. Jsem byla překvapená, jako, že rodiče, co nás neznaj, tak si to někde asi na webu jako načetli a ptali se na to. Asi je to pro ně důležitý. Jsme v moderní škole, že umíme reagovat třeba na nějaký krize a umíme se jako přizpůsobit třeba těm technologiím, že používáme technologie všeobecně, ale nikde jako že bysme nějak konkrétně jako jim ukazovali třeba Google učebnu, to jako ne.

Kateřina Uličná (tazatel)

Že někdo používá moderní technologie může říct každý, ale ne vždycky je to pravda.

Berlín (respondent)

No, to je druhá věc.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jak reagovali učitelé na fakt, že jsou v tom onlinu hodně vidět a že reprezentují školu?

Berlín (respondent)

No, jako mě se tohle taky teda musím říct, líbilo. Ale samozřejmě není to všem příjemný. Některý učitelky to nemaj rády. A právě je to jeden z důvodů, proč se ten online den, který máme jednou za měsíc, tak část těch učitelek ho nemá rádo. Vždycky „Ježíš zase online“ a ono je to pro ně i jako náročnější. Musí se nějak jako domluvit, že jo, s kolegyněma, předat

jim látku, je to hodně takový trošku blbej chaos, oni mají rádi to svoje, takový jako tradiční. Ty přípravy a tak. Takže některým to vadí a některý to právě jakože nechtějí dělat, ale paní ředitelka je v tomhle docela jako nakloněná tomu a vždycky se je snaží nějak jako přesvědčit. Říká, já vás do toho samozřejmě nutit nemůžu, ale jako je prostě, je to součást strategie školy. Budu ráda, když se do toho zapojíte, ale pochopím, když to třeba jako odmítnete, když řeknete, že radši jako učíte ve škole a tak ten online si pak vezme třeba někdo jinej místo vás, jo, jako nedá se to asi všem úplně takhle nařídit, protože pak by to nesnášeli, že jo. Když to dělají jako přes odpor, tak to ne. To pak jako docela třeba problém je, když je nějaká změna nebo něco jiného, ale pak vždycky, když ten online den je, tak jsou teda docela nakonec rádi a vždycky říkají, jak to bylo dobrý. Že jsem si zkusila něco novýho, anebo naopak třeba, když jim je špatně, tak mi pak třeba říkají, jestli by nemohli zůstat třeba doma a vzít si ty děti na online a takže vlastně viděj ty výhody toho, že to nepřináší jenom práci navíc, ale že z toho můžou i něco jako mít a je to o takový trpělivosti, no, nejde to jako ze dne na den, jde to pomaloučku, ale snažíme se, no.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jste škola zaměřená na rozšířenou výuku jazyků. Všimla jsem si na stránkách odkazu na Erasmus. Jak fungoval v době covidu?

Berlín (respondent)

No, máme Erasmus a ten covid (zamyšlení)

Mnichov (respondent)

Když tak můžu, já?

Berlín (respondent)

No jasně ████████¹⁴, jenom, jestli mě teda opraviš Erasmus online, nejdřív jakoby se zastavil, vid'?

¹⁴ oslovení jménem

Mnichov (respondent)

Když jsme měli ten Erasmus, tak nám měl akorát končit v roce 2020. Byl jako na dva roky. Měli jsme ho nějakým způsobem rozjetej a o dva roky ho prodloužili. Nabídli nám, že bud' ho můžeme úplně jako skončit, udělali se jim ty aktivity, který jsme měli za část toho roku, to byla část roku 2019, ale my jsme zažádali o to teda, aby se prodloužil, a je pravda, že jsme nestihli všechny aktivity, že jsme tam za nějakou aktivitu, protože to jsme měli různý výjezdy. A třeba jako Německo i Rakousko k tomu byly dost striktní, že u nás už se cestovat smělo a tak, ale oni prostě nevyjížděli, ale nicméně se nám, řekla bych, 1/5 jsme jakoby vrátili a 4/5 jsme udělali. Povedlo se nám udělat a oni vlastně v tom Erasmu, oni zafungovali tak, že tam šlo spoustu věcí právě dělat online. Využili jsme, že tam jsou velmi dobré peníze v tom Erasmu a podařilo se nám vlastně pak udělat i vlastně ten poslední, což byl ten ██████¹⁵, že přijeli sem a udělali, takže my jsme to vlastně, jakoby, říkám 1/5 jsme jakoby vrátili, co jsme nebyli schopni udělat jako, ale jinak jsme to všechno udělali.

Berlín (respondent)

A my jsme se dokonce i s tou jednou třídou takhle propojovali online jako celá třída dětí nebo půlka. To byla jedna skupina a mávala jako druhý pŕlce na dálku, něco si tam říkali, ale jako není to ono, že jo, není, to se nedá srovnávat, než když ty děti přijedou a jsou tady spolu a prostě hrajou si nebo nějaký sporty dohromady, ale povedlo se to, jako není to tak, že by se to úplně celý zastavilo.

Mnichov (respondent)

Ano.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jaké marketingové nástroje, ty sociální síť používáte a začali jste před covidem, nebo v jeho průběhu?

¹⁵ konkrétní akce

Berlín (respondent)

Ted' si právě nejsem ■■■■■¹⁶ jistá, ale ty sociální sítě, Facebook jsme začali používat právě asi až po covidu, když právě byla taková ta krize s tím menším počtem zájemců a tak, tak jsme si nějak jako říkali, kde bysme ještě mohli tu školu propagovat a začali jsme používat Facebook, ale myslím si, že až jakoby potom, až když to odeznělo, ta krize a Instagram teda v menší míře.

Mnichov (respondent)

Instagram ale už dost předtím a Facebook. Ted'ko vlastně jakoby intenzivně, že jo, ted'.

Berlín (respondent)

Ted' se to jakoby zintenzivnilo, protože dělám i takovou jakoby malou kampaň a YouTube vyloženě základka nemá kanál a ■■■■■¹⁷, možná jo?

Mnichov (respondent)

Svíj taky ne, oni vždycky jako nahraju něco, že to tam dají, ale jako že by měli svoje YouTube, to nemaj.

Berlín (respondent)

No, a co máme? Máme weby, občas máme, spolupracujeme, vlastně ten zřizovatel vydává takový svůj časopis jako v němčině tady pro ty ■■■■■¹⁸ a tam můžeme využívat jakoby reklamu v tom časopise, ale on nemá moc velké náklady, je takovej jako specifickej. Tak to asi bych ani nejmenovala. Ale třeba spolupracujeme s Goethe Institutem a snažíme se třeba občas psát nějaký článek do časopisu ■■■■■¹⁹, to je na Praze ■■■■■²⁰, takovej ten radniční časopis.

Kateřina Uličná (tazatel)

Uniformy, firemní auta s reklamou třeba máte?

¹⁶ oslovení konkrétním jménem

¹⁷ konkrétní návazné studium

¹⁸ pro koho je časopis vydáván

¹⁹ název časopisu

²⁰ číslo městské části

Mnichov (respondent)

To neříkej, to budou chtít (smích)

Berlín (respondent)

To nemáme.

Mnichov (respondent)

Jako, co máme, tak vlastně máme jako oblečení. My nemáme jakoby uniformy, ale máme takovej e-shop, jako otevřenej, s někým spolupracujeme, že si děcka můžou s našim logem jako koupit, koupit oblečení a pak v tom choděj.

Berlín (respondent)

V tom choděj, ale to není pro všechny. Oni si to normálně platěj a vybíraj samy a je to docela oblíbený, no. Je fakt, že tam chodí docela hodně dětí v těch mikinách, tričkách. A kde ještě bysme mohli mít reklamu? To je asi všechno. Snažíme se třeba i chodit na nějaký konference. Máme i takovej banner, že když občas někde něco. Jo, třeba, když má [REDACTED]²¹ má taky vždycky v červnu den otevřených dveří, tak nás tam pozve, jako že jsme jako partneři, tak tam máme takový svůj stánek a tam vždycky vezme taky ten banner a propagujeme školu. Je to takový jakoby mini veletrh. Jsou tam i jiný německý školy z celý republiky.

Kateřina Uličná (tazatel)

A je něco, co před covidem fungovalo a ta pandemie to natolik nabourala, že to teď dělá problémy nebo obtíže? Jde něco vnímat tak, že se to změnilo k horšímu?

Berlín (respondent)

No, já si naopak právě myslím, že nám to celkem jako pomohlo v tom smyslu, že ta naše konkurence, třeba ty státní školy, které jsou tady v okolí, tak některý z nich třeba neučily online vůbec. Oni v podstatě trochu zaspali, jo, a třeba tu první vlnu, tak ta škola třeba byla zavřená a já vím, že sousedi si na to hrozně stěžovali a že dostávali úkoly třeba přes email, ale vůbec neměli ani jednu online hodinu za ty první tři měsíce za takový to první pololetí covidový a strašně si na to jako stěžovali. A i když jsem jim pak jako říkala, že u

²¹ konkrétní instituce

nás to v podstatě jde, že i ty starší učitelky se strašně rychle s tím naučily pracovat. Třeba konkrétně já učím ████████²² a v tý ████████²³ mě to přijde v podstatě srovnatelný, jako když ty děti tam sedí. Dokonce mě to i baví víc, bych řekla, protože ve škole trochu zlobí, že jo, když tam jako seděj a blbnou, co jsou v pubertě trochu a takhle online, když někdo zlobil, tak jsem ho prostě vypnula (smích) vypnula jsem zvuk. Ne, že bych ho vyhodila úplně, ale vlastně jako tam byl takovej klid a přišlo mi, že se jako líp soustředily některý. Některý ne, nedá se to říct jako všeobecně. Některým dětem to prostě podle mě vyhovovalo i víc, některým samozřejmě hůř. Takovejším těm třeba pomalejším nebo co potřebujou víc jako motivovat, ale jako zjistili jsme, že to jako nejde, to furt, celej rok by to určitě nešlo, ale na nějakou krátkou dobu takovouhle, když je nějaká krize nebo prostě něco, tak mně to přišlo takový hodně srovnatelný. No, ale ty základky takový prostě v okolí, takový ty velikánský, co mají třeba 1000 dětí, jo, ty mi tady máme takový fakt obří základky, co mají A, B, C, D a fakt jsou mega, tak tam asi strašně ztuhla to šlo jako ten, prostě ten proces toho online, než to prostě všechno, že jo, já nevím, než jim udělali ty účty, než všechno, jako, než je vyškolili, než, tak opravdu potřebovali třeba půl roku.

Mnichov (respondent)

Většinou začínali až v září. To my jsme to vlastně zvládli hnedka v tom březnu. A já bych ještě k tomuhle jednou vypíchla, mně se hrozně líbilo, já, nejsem teda učitelka, ale taky jsem v té škole byla, i když učily učitelky z domova, tak jako, jak to fungovalo třeba, že jo, s těma prvňáčkama. Prvňáci píšou furt úkoly, nešlo všechno fotit a na vrátnici, jako tam byly furt jako hromady sešitů. Oni si je neustále jako předávali, aby paní učitelka mohla kontrolovat. Takže i rodiče byli zapojený a jedny rodiče to vozili do školy. Oni byli vděčný za to, že mi takhle fungujem, protože to slyšeli od ostatních. Já to slyšela u sousedů vedle. Furt byly děti doma, nic nedělaly, furt měly nějaký úkoly, nějaký prezentace. My měli normální školu.

²² předmět výuky

²³ předmět výuky

Kateřina Uličná (tazatel)

A to dělá hodně, protože rodiče si to mezi sebou řeknou.

Mnichov (respondent)

Jsem jenom chtěla dodat, taky, zase je pravda, že jsme soukromá škola, že vlastně vybavení těch dětí je trošku jiný. Je pravda, že třeba jako já mám dvě děti normálně, a když jsme chtěli být všichni tři doma, tak my jsme zjistili, že nemáme tři počítače, no, který mají kameru, jo. Takže taky my jsme rychle kupovali. My jako škola, samozřejmě učitelky, všichni neměli doma kamery, takže jsme půjčovali a my jsme i rodičům nabídly, že můžeme zapůjčit vlastně jakoby nořas s kamerou.

Berlín (respondent)

Ale ještě, právě, jak jsme soukromá škola, tak my jsme si na druhou stranu nemohli dovolit jako zavřít školu, že jo, a inkasovat školný jako za to, že tady někde budou dostávat maily v bakalářích.

Mnichov (respondent)

Přesně tak. Jednak oni by nám nezaplatili školný a my musíme platit výplaty. Jako já nemůžu říct učitelce, jsme soukromá škola, oni nám neplatí školný, tak prostě teď nedostanete výplatu.

Kateřina Uličná (tazatel)

Nemůžete si dovolit prostě neučit, protože rodiče vnímáte jako partnery, kteří si u vás platí nějaké služby. Vnímáte to jako souvislost s kulturou soukromé školy?

Berlín (respondent)

Jo, jo, a to právě, mně se to právě hrozně líbí, jako že prostě, jak jste řekla, jsou partneři, že ty rodiče si nás platěj, ale zároveň jakoby investujou a chtějí vlastně i sami se na tom teda podílet, jo, že to není jako na státní škole, kde já jsem třeba byla s mojí kamarádkou ze státní školy, tam je to fakt docela votřes. Mají takovýho divnýho ředitele. Ten s nima vlastně nekomunikuje a zavírá se furt někde v kanceláři a vlastně jako ty rodiče jim to nepřijde divný, protože maj to zadáčo, že jo, tak jo, takhle jako v uvozovkách, je to pravda, mně se tenhle ten princip líbí. Vede to teda trošku k tomu, že ty naši klienti, ty rodiče jsou,

jako je to taková ta střední třída, nejsou to vlastně jako žádný sociální případy, který by si nemohly dovolit platit školný. To ne a je tam díky tomu i taková jako trochu jiná atmosféra. No, že nemáme opravdu takový ty, já nevím, nějaký hrozný zanedbaný děti a tak. Naštěstí to tam nemáme díky tomu.

Kateřina Uličná (tazatel)

A staly jste se zase třeba vy inspirací pro nějaký jiný školy?

Berlín (respondent)

Jo, já jsem psala nějaký článek třeba. Ted', jak jsme i v tom projektu toho [REDACTED] [REDACTED]²⁴, tak to je docela fakt jako dobře organizovaný od Ministerstva. Oni dělají nějaký příklady dobrý praxe. Psala jsem takovej jakoby popis toho, jak to u nás funguje a oni to zveřejňují někde na nějakým jako centrálním webu a každý se tam může podívat. Ono těch škol je asi 80 dohromady. My nejsme sami, ale tak každý se tam může jako podívat pro inspiraci a říct si, je tak to bysme taky mohli zkusit. Takže to tam někde máme jakoby zveřejněný, ale nevím, jestli vyloženě někoho tohle to, ten náš model, zaujal nebo ne.

Mnichov (respondent)

Sáma ze sebe musím říct, že já jsem pomáhala škole [REDACTED]²⁵. Ale vlastně oni chtěli, jejich ajťák propagoval Teams. A já jsem vlastně ty Teamsy úplně, začalo září, že jo, a my jsme byli v prváku na škole a já jsem tam poprvý ty Teamsy uviděla. A já jsem jako jim říkala, pomáhala jsem i se [REDACTED]²⁶, protože ta se v tom vyzná, takže jsem je to učila. No a byl problém, že já jsem akorát na první hodinu k nim přišla, byla jsem u nich a prostě akorát začínala výuka. A najednou [REDACTED]²⁷ byla u obrazovky a za chvíli se rozbřečela. A já říkám, co je, proč jako? Vždyť tam máš paní učitelku? A ona mi říká, „ona mě vůbec nevyvolává“ a já, jelikož jsem předtím v té práci dělala a viděla jsem, že ta učitelka, je ve škole, tak já jsem tam za ní zajela. A ona jí nevyvolávala, protože měla

²⁴ název projektu

²⁵ název školy

²⁶ konkrétní osoba

²⁷ jméno osoby

Teamsy, na obrazovce viděla čtyři človíčky, ona jich tam víc neviděla, takže ona nevěděla, že tam je to hlášení, že se maj hlásit, ona se jí tam furt hlásila, ona nevěděla, co s tím. Takže potom jsem jim tam jakoby radila, jak na ty děti, aby tam viděli všechny. Takže potom, protože jsem tam předtím dělala v tý práci, tak jsem se sešla i s těma učitelkama a učila jsem je to. Nejhorší bylo, že všechny ty prvňáky učily učitelky, kterým bylo většinou přes 50, protože oni už to uměj s těma prvňáčkama, většinou to učeť ty a s nima byl docela jako problém.

Berlín (respondent)

Jako naučit to ty učitelky, no, no, no, to jako u nás samozřejmě taky nebylo to úplně růžový, ale.

Mnichov (respondent)

Oni to zvládly skvěle.

Berlín (respondent)

Jo, a oni jako, já jsem byla fakt překvapená. I ty, právě ty starší učitelky mě překvapily, že opravdu třeba i jim pomáhal náš ajťák a nebo oni, když něco nevěděly, jak se zeptaly a fakt jako nebály se. Tak já myslím, že to zafungovalo, no.

Mnichov (respondent)

I pro ty starší učitelky bylo dobrý, protože, to mám teda zase teda s učitelkou jakoby, že říkala, že v tom covidu, jak zůstali všichni zavřený doma, jo, že to bylo jako úplně hrozný a že bylo skvělý to, že můžu chodit do práce přes tu obrazovku s těma dětma.

Berlín (respondent)

No to je pravda, jako psychicky, no, to je pravda, to je fakt.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jakým způsobem si nastavujete marketing ve škole? Děláte si všechno sami, nebo využíváte nějakou pomoc?

Berlín (respondent)

To nesouvisí až tak úplně s tím covidem, ale my teď máme, chceme měnit logo, máme

takovou agenturu komunikační, jmenuje se [REDAKCE]²⁸ a ta se specializuje jako na marketing pro školy. Ano, nejen na soukromý, ale na státní.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jak vám pomáhají?

Berlín (respondent)

A oni nám udělali takovou jakoby komunikační strategii a právě nám trochu i pomáhají s tou reklamou na Facebooku. Ono to není tak úplně jednoduchý ty sociální sítě a oni už to umějí a to, co oni vymysleli, jako že vlastně nejlepší reklama je reklama přímo od těch klientů, takže nám doporučili udělat takový jako medailonky. Požádat rodiče, aby za sebe napsali takovou nějakou konkrétní zpětnou vazbu o naší škole. Jako pár vět, co se jim líbí, co se jim nelíbí a tak, co oceňují. A přiložit k tomu fotku a udělat takovou jako, že máme to i na webu a vlastně postupně to teďko zveřejňujeme na Facebooku jako takovou právě postupnou kampaň před zápisem. A vlastně já jsem si uvědomila, že opravdu, jak je to takhle jako, jak je tam i ta fotka a jak je to opravdu od nějakýho konkrétního, teď třeba maminky, že je to takový autentický hodně. Jo, že než prostě někde by bylo od paní ředitelky, jako přijďte k nám, jsme nejlepší škola ve výuce [REDAKCE]²⁹, tak je to takový, že jo, jako prostě reklama na, já nevím, taková prostě bez obsahu, ale tohle je takový hrozně hezký. A právě i několik rodičů v týhle té zpětné vazbě psalo, že jsme dobře zvládli ten covid, tu online výuku, že jsme rychle jako přešli, že to oceňují. To tam docela jako, my jich máme asi šest, takovejhle medailonku a zaznělo to tam víc krát. Takže jako celkově si myslím, že to rodiče, oni si to mezi sebou právě takhle jakoby říkají a oceňují tohleto. Určitě. Takže si myslím, že nám to jako v konečném důsledku možná i jako prospělo.

Kateřina Uličná (tazatel)

Co vám to krizové období přineslo? Novou marketingovou strategii?

Berlín (respondent)

Dalo by se to tak říct. A bez toho covidu bysme tyhle věci možná ani třeba nezkoušeli

²⁸ název agentury

²⁹ předmět výuky

nebo neřekli. Já bych fakt nevěřila, kdyby mi někdo předtím řekl, jako že jsme schopný učit prostě pět hodin denně online jako prvňáky. Já jsem učila i předškoláky, prostě jako pozor, ale ne každý den oni to měli nějak, já nevím, třikrát tejdně, ale to bylo fakt vtípný. Oni nečtou ani nepíšou, že jo, tak jsem si furt ukazovala nějaký obrázky. No, takže jako pro mě to vlastně taková, jako vlastně nakonec to dopadlo všechno dobře. Jako bylo to nepříjemný, bylo a fakt se jako ze začátku se fakt i bály a ty starší učitelky, tak určitě s těma rouškama. Jako bály se, nebylo to nic potom hezkýho, že jo.

Mnichov (respondent)

Mě se teďko líbí, jak jako po covidový době, my jsme předtím měli, já nevím, pár, já nechci říct programů nebo to, ale teďko všichni chtěj, já nevím (zamyšlení) Canvu, všichni jako chtěj ty aplikace, kupujeme furt jenom nějaký, jako sháníme nějaký aplikace, protože i sami, do kterých bych to neřekla, to chtěj.

Kateřina Uličná (tazatel)

Asi vidí, co všechno to umí a dokáže.

Mnichov (respondent)

Tak je to rychlejší, jo. Je to prostě hezký. Děti to baví neuvěřitelně. Dají se tam dělat různý věci, a to myslím si, že kdyby nebyl ten covid, že bysme nebyli na takový úrovni, jaký jsme teď'.

Berlín (respondent)

A že to nakoplo i celkově tu digitalizaci jako ze strany státu, že oni teďko dávají, že jo, prostředky na tu národní plán obnovy nebo takový ty prostě prostředky na tu digitalizaci. My jsme dostali docela hodně peněz na žáka, to je ██████████³⁰ za žáka, no, a za to jsme mohli pořídít prostě nějaký, ono je to jako prostě daný, co všechno jsme mohli a nemohli, ale jako pro nás je to hrozně zajímavý. A takže já myslím, že to i urychlilo tohleto, ten proces jako celkově tý digitalizace těch škol, že bez toho taky. Ono se o tom už mluvilo předtím a vědělo se to, ale že se k tomu neměl nikdo.

³⁰ konkrétní částka

Mnichov (respondent)

No a strategie 30 plus, že jo, a tady digitalizace, že my jsme vlastně, protože jsme na to měli, já nevím kolik, dva roky nebo jít do toho a my jsme šli vlastně hned v první fázi.

Berlín (respondent)

Jako dobrovolně, že jsme se k tomu přihlásili jakoby o rok dřív. Ono to bude na základce, je to od roku 24. Od příštího roku je to povinný na základce a na [REDACTED]³¹, možná později, já nevím.

Mnichov (respondent)

Ještě pozdějc a my jsme vlastně šli do toho jako dobrovolně.

Berlín (respondent)

Dobrovolně jakoby díky, tam jsme dostali ty peníze navíc na to vybavení právě.

Mnichov (respondent)

V tý první řadě, ale to by jako fakt asi bez toho covidu úplně to nešlo.

Berlín (respondent)

Myslím si, že ne.

Mnichov (respondent)

Možná bysme ani nechtěli takhle rychle.

Berlín (respondent)

Možná asi ne.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jak tou krizovou dobou teda prošla vaše škola v porovnání s ostatníma?

Berlín (respondent)

Možná jsme takový zvláštní vzorek. Jak už jsme i říkali, my jsme se vlastně museli snažit, že jo. Takže možná ty základky, takový ty velikánský, takový konzervativní možná a ještě, když jsem to srovnávala i s [REDACTED]³², jo, protože manžel je [REDACTED]³³ a třeba švagrová

³¹ konkrétní návazné studium

³² název státu

³³ národnost

má tři děti a tam jsou takový politicky korektní a takový to já jsem říkala, tak proč nemáte online? A oni, no, oni prostě ty všechny děti, my máme některý chudý, že jo, oni nemají doma počítače. Já si říkala, no, dobře, tak mají nějaký jako telefon nebo se můžou připojit přes, jako, přes tablet nebo můžou, já nevím, dva spolužáci třeba u sebe, ale oni vůbec. Oni jako, než aby někoho prostě zvýhodnili, tak to neudělají vůbec, jo, že oni, že prostě mysleli, že ty bohatší by měli jako výhodu v tom, že mají to vybavení a ty chudší mají horší vybavení, tak to prostě utáplí a fakt jako normálně opravdu vím o škole, která posílala úkoly poštou. Normální klasickou poštou. Paní učitelka nafotila pracovní listy, rozeslala a oni je měli poslat zpátky zase poštou. V [REDACTED]³⁴ teda, opravdu. Tak to mi přijde už jako v dnešní době teda opravdu, oni jsou tam docela v tomhle pozadu. Jak jsou obrovský, tak tam to dlouho trvá všechno. No takže jako to jsem měla radost, že jsme, myslím, že v tomhle napřed.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jak vnímáte školský marketing?

Berlín (respondent)

Jako ten marketing, my jsme i u nás, jo, ono celkově jako marketing ve škole, když řeknete to slovo. Já jsem totiž, já jsem studovala na [REDACTED]³⁵, já jsem takovej pedagog vlastně, protože jsem kvůli prázdninám, když děti byly malý, tak jsem si říkala, já se nemůžu vrátit do práce, protože nemám ty prázdniny a pak se mi to zalíbilo a už jsem tam zůstala, takže vím, ten marketing, ty strategie, ty různý, jako prostě ta škola, to není žádný spotřební zboží, že jo, to není toaletní papír, ten se prostě, to se propaguje fakt jinak a tam je strašně důležitá tady ta opravdu ta konkrétní zpětná vazba jako z pusy do pusy a ty státní školy ten marketing ani zas tak moc nepotřebujou. Oni jsou spádový, že jo, oni dostanou ty klienty vlastně jako povinně v podstatě a oni se ani nemusí snažit. Oni mají dokonce, třeba tady v Praze je těch škol málo a mají převis, takže oni vlastně jako musí odmítat. Tak nějak mi přijde, že to moc jako to slovo nemají rádi, ale jako záleží asi na konkrétním

³⁴ název státu

³⁵ typ školy

řediteli.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jak vnímáte marketingovou komunikaci školy a je pro školu důležitá?

Berlín (respondent)

Jako určitě, je to důležitý a právě, když uděláte pak nějakou chybu, tak se těžko bere zpátky. No, i třeba, když pak je nějaká kauza, když je třeba nějaký problém, já nevím, šikana nebo s nějakou rodinou měla paní učitelka nějak prostě jako takovou hádku nebo prostě nepohodli se v nějakých věcech a oni pak odešli do jiný školy kvůli tomu. Byl to ten důvod, že prostě učitelka jim přišla moc, jako že nevyřešila dobře ten jejich problém a odešli prostě na jinou školu, a to není dobrý jako pro školu. Oni si to ty rodiče mezi sebou taky jako říkají a taky zrovna právě na tom dni otevřených dveří se nás někdo ptal, že zaslechl, že prostě jsme někoho vyhodili kvůli, já nevím, kvůli šikaně. Museli jsme to pak dál jako vysvětlovat, že tam byl ten jako problém oboustrannej a tak. Těžko se to potom jakoby bere zpátky nebo, no, už existujou různý varianty.

Kateřina Uličná (tazatel)

Máte nějaké nové projekty, které doba covidu podpořila a kam školu směřovat dál?

Berlín (respondent)

My máme asi ■³⁶ žáků, který jsou u nás vedený ne klasicky, ale na individuálním vzdělávání. My tomu říkáme ■³⁷, anebo na takovým tom, že jsou v nějaký zahraniční škole a my je přezkušujeme, takový ty dva modely jakoby toho individuálního vzdělávání. A to se rozjelo taky jako díky covidu. My jsme to přímo předtím jsme to vůbec nedělali. Naše škola konkrétně a paní ■³⁸, i vlastně to byl její nápad, že i znala nějakou paní, která už dlouhodobě má svoje děti někde v nějaký jiný ■³⁹ a nějak si jako to zjišťovala a napadlo jí, že bysme to taky mohli nabízet. A právě díky covidu některý ty rodiny zjistili, že vlastně těm dětem to vyhovuje. Být takhle doma a učit

³⁶ počet

³⁷ název individuálního vzdělávání

³⁸ určení konkrétní osoby

³⁹ název školy

se jakoby sami a že jsou víc svobodnější, že můžou být na chalupě, že můžou u toho cestovat, že to je takový jako svobodný. A my jsme teda pak ještě myslím, že za covidu udělali takovou jako, že nabídku tady na tu [REDACTED]⁴⁰. Spočítali jsme, kolik teda by to mělo stát a tak. A dneska máme už čtvrtýho školáka a máme asi 10 dětí, který nějak jako přezkušujeme ze zahraniční školy, ale to zas až není tak jako výjimečný, ale ty [REDACTED]⁴¹, já jsem tomu nevěřila, že prostě někdo, protože to je hrozná práce pro rodiče, že jo, on ten rodič musí to dítě vést, musí ho furt jako kontrolovat, no, a je to pro něj prostě práce, ale přesto máme opravdu čtyři maminky, který jsou spokojený, kterým to hrozně vyhovuje a pro nás je to taková jako další nabídka. Je to vedlejší, nějaká jako samozřejmě není to hlavní činnost, ne každý to nabízí, no, no, a ne každý to nabízí, to jsem taky zjistila právě pro ty státní školy je to takový spíš voprus, práce navíc. Oni jako vlastně nemají důvod, proč by to dělali moc, že jo, a my z toho máme trochu, malinko dotací jako.

Mnichov (respondent)

Jo směřuje, tam je nějaký příjem.

Berlín (respondent)

Je, ale právě my to bereme i trochu jako takový marketing, jakože jako s těma rodičema komunikujeme a jako ukazujeme jim, jak pracujeme, takže my to bereme spíš jako takovou formu trochu propagace a i toho, že ukazujeme, že umíme třeba různý styly vzdělávání a že dokážeme reagovat. Služby, jo, že jsme takový individuální, jakože se dokážeme přizpůsobit prostě tomu zákazníkovi a docela to funguje. Sice jako se to rozjíždí tak nějak pomalu, ono asi, kdybysme se tomu věnovali víc, tak bysme jich třeba i měli víc, ale ono je to dost práce a tak, ale určitě tohle nenabízí každý, takže to si myslím, že určitě, a to si myslím, že je taky díky covidu, bez toho bysme to podle mě nedělali vůbec. Předtím se na nás nikdo ani neobracel, předtím to vůbec lidi nechtěli od nás.

Kateřina Uličná (tazatel)

Mockrát děkuju. Dobře, mockrát děkuju za krásný rozhovor.

⁴⁰ název individuálního vzdělávání

⁴¹ označení žáků v individuálním vzdělávání

Respondet 3 – Londýn

- Datum rozhovoru: 2. 3. 2023
- Čas rozhovoru: 9:00 hodin
- Prostředí uskutečnění rozhovoru: osobní schůzka ve škole
- Způsob záznamu: nahrávka na diktafon

Rozhovor:

Kateřina Uličná (tazatel)

Ještě jednou zopakuji, že celý náš rozhovor bude použitý pouze pro mé účely, pro zpracování mé bakalářské práce. Bude to zcela anonymní a nikde nebudou uvedeny ani Vaše iniciály, ani iniciály školy, tak jestli souhlasíte s nahráváním?

Londýn (respondent)

Ano, souhlasím.

Kateřina Uličná (tazatel)

Když se vrátíme do doby, kdy covid ještě nebyl, jakým způsobem jste měli nastavenou komunikaci uvnitř školy?

Londýn (respondent)

No, já myslím, že jsme komunikovali vlastně, nebo to, jak jsme komunikovali před tím obdobím, tak jsme potom komunikovali jakoby stejně pak i v tom období. To znamená, máme jakoby školní informační systém, školu online, kde vlastně je možné zasílat zprávy, potom máme Office 365 od Microsoftu, takže tam zase máme emaily. No a prostě další komunikace je prostě třeba přes nástěnky a i prostě ústní komunikace, slovní, porady samozřejmě, takže tak.

Kateřina Uličná (tazatel)

Když se uzavřely ze dne na den školy, jak jste měli nastavenou komunikaci v té době?

Londýn (respondent)

Tak i telefonicky, vlastně ještě teď si uvědomuju. Takže používali jsme nebo využívali jsme všechny tyhle ty možnosti, které vlastně i předtím, no a přibyla vlastně další možnost, že

jsme právě používali ty Teamsy, kde jsme se scházeli, když prostě byly školy zavřené, takže jsme měli třeba některé porady i přes ty Teamsy.

Kateřina Uličná (tazatel)

Takže Teamsy byly novinka, ty jste předtím neměli?

Londýn (respondent)

Měli jsme je k dispozici, ale nepoužívali jsme je.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jakým způsobem jste komunikovali s žáky a rodiči?

Londýn (respondent)

No tak zase vlastně stejně jako přes všechny ty, co jsem říkal před chvílí, tak to jsme používali. Více jsme pak intenzivněji začali používat školu online, kde jsme vlastně žákům posílali i práci přesto. No a potom, když začali ty online hodiny nebo ta online výuka, tak to jsme začali používat zase ty Teamsy, které jsme předtím měli k dispozici, ale nepoužívali jsme. Nepoužívali jsme je, neviděli jsme tu potřebu, takže jsme je pak začali používat.

Kateřina Uličná (tazatel)

A jaká byla zpětná vazba na nastavený způsob komunikace od rodičů?

Londýn (respondent)

V některých případech byl problém vlastně s tím, jak to říct, možná socioekonomickým prostředím toho žáka doma. To znamená, že problém byl třeba v tom, že když byly ty online hodiny, takže neměly tu techniku k dispozici. Školy dostaly peníze na zakoupení a zapůjčení, což vlastně i teď školy dostaly peníze na tzv. na překlenutí digitální propasti, to jste určitě slyšela taky, takže ta škola vlastně by měla být připravená na to žákům zapůjčit tu techniku. Tak to bylo tohle a pak ještě druhá věc, že byli někteří žáci, kteří opravdu, když byli jakoby doma sami, ponecháni bez rodičů, tak prostě se nepřipojovali. Takže to jsme museli potom s těmi rodiči komunikovat, anebo ještě byly nějaké další problémy. Tak to možná se k tomu ještě dostaneme, když by bylo potřeba, co se týká těch online hodin. No, a jinak jsme komunikovali víc potom jakoby telefonicky s rodiči, což

taky nebylo předtím, i o víkendu a tak.

Kateřina Uličná (tazatel)

A jakým způsobem jste dávali vědět, že je možnost využít zapůjčení techniky?

Londýn (respondent)

Tak určitě zprávou přes školu online a i přes web školy a i vlastně přes třídní učitelé, takže tak, všemi možnými způsoby.

Kateřina Uličná (tazatel)

Všimla jsem si na vašich webových stránkách, že máte virtuální prohlídku školy. Tu jste měli i před covidem?

Londýn (respondent)

Tu jste měli i předtím, ano.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jak byste popsal, že probíhal den otevřených dveří před covidem a v době uzavření škol?

Londýn (respondent)

No, tak taky jsme řešili vlastně den otevřených dveří. Před tím byl vždycky jakoby i s dětmi ve škole. Rodiče přišli dopoledne, mohli se s dětmi podívat do výuky. Odpoledne potom mohli přijít zase i s dětmi a paní učitelky se jim věnovaly a v té době rodiče měli setkání s vedením školy, pak ještě byla prohlídka školy. Takže v covidu samozřejmě některé ty části odpadly. O té prohlídce školy jste teda dřív už mluvila, že teda byla, že je virtuální k dispozici na webu školy. No a ti rodiče tedy nemohli přijít do školy, takže jsme jim, uspořádali jsme jim vlastně zase přes Teamsy, jsme jim uspořádali, kdo měl zájem, tak online schůzku s vedením školy.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jak vnímáte rozdíl mezi neveřejnou a veřejnou školou, kde je podpořen přísun nových žáků díky spádové oblasti?

Londýn (respondent)

Tak já nevím, jak právě to mají ty soukromé školy, ale pravda je to, že mám jakoby

spádové děti, spádovou oblast, ale jsou i zájemci jakoby z jiných oblastí. Takže prostě ti také se mohli účastnit tadyhle těch akcí.

Kateřina Uličná (tazatel)

Takže máte i děti, které nejsou přímo spádové?

Londýn (respondent)

Určitě máme vždycky spoustu dětí, které nejsou spádové.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jak vnímáte zájem o vaší školu v souvislosti s jejím renomé?

Londýn (respondent)

No, tak jako vždycky to byla jakoby jazyková škola nebo zaměřená na jazyky, dřív to byla výběrová škola, kde dokonce děti tady musely od třetí třídy dělat přijímací zkoušky, aby mohly pokračovat. Tak to samozřejmě skončilo před mnoha lety a spíš taková, tahleto nějaký povědomí právě toho, že jsme výběrová škola, že děláme nějaké přijímačky a tak, tak to pořád jako mezi tou veřejností jakoby je. Takže už to dávno není pravda. Už prostě 20 let už to v podstatě takhle možné není. Takže opravdu je to škola především spádová. Musíme prostě přijmout, stejně tak jako všechny ostatní školy, své spádové děti, a když nám zbydou nějaká volná místa, tak můžeme přijmout ty další. Takže, že bychom vybírali si děti, tak to už dávno prostě neplatí.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jak byste tedy popsal vaší školu?

Londýn (respondent)

No, tak takhle, jak jsem říkal, už jakoby nejsme výběrová škola, jo, jsme opravdu jakoby jedna ze škol jakoby spádových, ale máme tuhle tu profilaci na ty jazyky. Jiné školy zase mají profilaci třeba na sport, tamhle vlastně škola kousek je na sport, některé školy jsou zaměřené, třeba mají třeba speciální třídy pro žáky, kteří potřebují nějakou podporu.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jak byste chtěl, aby vaší školu vnímala veřejnost?

Londýn (respondent)

My se snažíme, jakoby všeobecně. Ale když ta profilace školy byla dlouhodobě, vlastně ještě před revolucí, pořád byla braná jako škola zaměřená na jazyky, ta profilace byla na jazyky, tak to se snažíme v tom dál pokračovat. Ty jazyky tady prostě rozvíjet a opravdu mají prioritu proti ostatním předmětům. Prostě to tak je, což je úplně, nevím, jestli vždycky jakoby správně, ale opravdu ty jazyky tady mají prioritu. Takže třeba teď jsme zahájili, máme jednu třídu bilingvní, první ročník. Takže vlastně loňský, loňský zápis byl právě tady na tu bilingvní třídu.

Kateřina Uličná (tazatel)

Přineslo covidové období nějaké změny, které přetrvávají dodnes?

Londýn (respondent)

Napadá mě, že ti žáci začali fungovat na dálku a měli vlastně ty online hodiny tu synchronní, tzv. synchronní výuku. Tak možná to potom podpořilo to, že tady máme jeden takový projekt, kde jedna třída na prvním stupni, jedna třída, jeden ročník na prvním stupni a jeden ročník na druhém stupni nebo třída vždycky, tak mají lektory někde prostě ze zahraničí a propojují se s nimi takhle online. Takže možná to, že si to vyzkoušeli, že to funguje, tak se tady zavedl tenhle ten projekt jakoby pilotní, dá se říct, a je podporován teda městskou částí, která na ní dává peníze, asi nemalé peníze, tak pokud na to ty peníze budou, tak může pokračovat. Pokud ne, tak asi ne.

Kateřina Uličná (tazatel)

Erasmus využíváte taky?

Londýn (respondent)

Erasmus teď zrovna už nemáme. Měli jsme několik let předchozích, ale to skončilo někdy 21 myslím.

Kateřina Uličná (tazatel)

Využíváte k marketingové komunikaci sociální sítě třeba jako Facebook, Instagram?

Londýn (respondent)

Zatím využíváme jenom webové stránky.

Kateřina Uličná (tazatel)

A jakým způsobem se snažíte informovat o činnostech a novinkách školy?

Londýn (respondent)

No, tak vlastně v podstatě už jsme o tom mluvili. To znamená, jsou to ty webové stránky, zveme rodiče na den otevřených dveří, potom vlastně máme i setkání s těmi žáky, které už jsme přijali do prvního ročníku. Takže s rodiči vlastně i předtím těch zájemců, potom i těch, kteří už jsou přijatí. Pak třeba žáci sem chodí nebo děti sem chodí z mateřských škol. A pak to jsou ty webové stránky, no, a potom je vlastně místní tisk. Tady radniční noviny a vlastně tam vycházejí články třeba před zápisem. Ale jinak žádné další jakoby kanály, když to tak řeknu, nemáme.

Kateřina Uličná (tazatel)

Vnímáte to jako dostačující?

Londýn (respondent)

Rodičům jsme vlastně nabízeli, že máme teda webové stránky školy, pak že teda máme tu školu online a oni pořád měli pocit, že nemají dostatek informací. Tak jsme nabídli, že případně bychom mohli zavést nějaký nový další kanál, některý z těch, o kterých jste mluvila. Na druhou stranu zas potom ti rodiče spíš jakoby reagovali, takže radši snad ne, že vlastně mají tyhle ty dva kanály, které mají jakoby povinnost hlídat. Kdyby ještě měli hlídat další, tak už by to možná pro některé bylo náročné. Už teď si myslím, že někteří rodiče mají problém vstupovat do té školy online, kontrolovat prostě dětem výstupy, známky, zprávy od třídních učitelů. Někteří rodiče tam nechodí, nevstupují, takže pak nemají ty informace. Takže spíš je to tak, že ty kanály, které jsou k dispozici, ne všichni využívají a zase jsou někteří, kteří si stěžují, že mají málo informací. Takže je to takové celé zamotané.

Kateřina Uličná (tazatel)

Vím, že někdy někteří rodiče sami zakládají třeba různé Whatsappové skupiny a vlastně, že se tam si předávají informace.

Londýn (respondent)

Tak, určitě. Rodiče to mají, to víme. A pak ještě máme rodičovskou unii, kde vlastně je z každé třídy zástupce. Rodičovská unie, která se několikrát do roka schází a řeší se nějaké problémy školy. No a školská rada, ta je povinná, jinak ta rodičovská unie, to je jakoby dobrovolná, takové sdružení rodičů.

Kateřina Uličná (tazatel)

V době uzavření škol měli někteří rodiče možnost sledovat online výuku svých dětí. Jak jste komunikovali tohle nelehké období s pedagogy?

Londýn (respondent)

No tak co se týká jakoby té online výuky, tak samozřejmě to byla úplně nová věc. Prostě nejdřív se s tím ti pedagogové museli seznámit. Takže jsme tady měli nějaká školení na to. Potom teda probíhaly ty hodiny a vzhledem k tomu, že to byla jakoby úplně nová věc, tak si myslím, že spíš jako jsme ocenili to, že to ti pedagogové jakoby zvládli a v tomhle tom smyslu jsme je nějak podporovali, protože vlastně museli hlídat spoustu věcí. A nakonec to bylo hodnoceno velmi pozitivně. Ta online výuka. Ted' zase zpětně, myslím si, že i odborníci, politici, prostě školství, co se jakoby zabývají školstvím, tak zase už to tak jakoby kladně všechno není hodnoceno. Nejdřív prostě se řeklo, jaké to je úžasné, že děti vlastně nebudou vůbec muset chodit do školy, ale pak se ukázalo a ukazuje se podle mě doted', že prostě ta prezenční výuka je prostě nezastupitelná, že tohle to, prostě aspoň na té základní škole, nemůže být plnohodnotným jakoby náhradou té prezenční výuky ve škole.

Kateřina Uličná (tazatel)

Vnímali jste online výuku někdy jako reklamu, kdy učitelé reprezentují školu?

Londýn (respondent)

To, že je to nějaká reprezentace, na to v tu chvíli asi zrovna úplně nikdo jakoby nemyslel. Spíš jsme prostě chtěli, aby to ti učitelé nějak zvládli, aby to nějak dopadlo a ano, také jsme je prostě upozorňovali na to, že tam jsou ti rodiče a že vlastně je potřeba tohleto zohlednit, protože ne všichni to vždycky úplně na začátku jako pochopili, že je potřeba

prostě tu hodinu vést jinak a vnímat i to, že tam někde prostě i ten rodič je. Tak to byla spíš tahleta věc, jakoby ta podpora, no, a to, jak jste zmiňovala, že ti rodiče mají ty whatsappové skupiny a různě si tam prostě šíří různé informace, máme s tím spíš jakoby zkušenost takovou, že ne vždycky ty informace jsou přesné, když to řeknu takhle. A proto jsme zavedli takzvaný návštěvní den rodičů ve výuce. Takže několikrát do roka mají rodiče možnost přijít se podívat, už tedy těch současných žáků, se podívat na hodiny, kde je jejich dítě. Přímo podívat se do té výuky. Jak to tam funguje, protože to je podle mě ta podstata výuky na základní škole, ta prezenční výuka. Takže, aby naopak ti rodiče se přišli podívat do školy a přesvědčili se, jak to v té třídě vypadá, jaká je ta atmosféra, jak ty děti fungují, jak pracuje paní učitelka. Aby sami si udělali nějaký obrázek a ne to, co se dozví někde od ostatních rodičů v nějaké skupině.

Kateřina Uličná (tazatel)

Inspirovalo vás něco v covidu, že by to ovlivnilo vaši vizi a marketingovou komunikaci školy?

Londýn (respondent)

Co se týká jakoby v souvislosti s tou covidovou krizí, nějak jakoby k tomu jsme, si myslím, jakoby ty změny, ke kterým jsme jakoby teďka došli nebo přecházíme, tak úplně, to asi myslím samozřejmě trochu asi ano, ale úplně to nesusvisí. Spíš ta změna té vize nebo toho směřování nebo toho zamýšlení se nad tím, jak to v té škole chceme, souviselo spíš s projektem, ve kterém jsme byli zapojeni. My jsme byli zapojeni s paní zástupkyní do projektu ředitel naživo, který vlastně byl dvouletý, a tam právě se hodně pracovalo s vizí, s tím vlastně, co by mělo být náplní vyučovacích hodin, k čemu by škola měla směřovat. Tak to spíš souviselo s tímhle tím, ale když zase mluvíte o té krizi, tak ten projekt zase vlastně s tím souvisel v tom smyslu, že původně byl plánován prezenčně a právě i vzhledem k tomu, že vlastně školy byly zavřené, byly různé uzávěrky a karantény, takže spoustu těch aktivit v rámci toho projektu jsme také zažili online. Tak to je vlastně souvislost s tím projektem. Zažili jsme si to vlastně na vlastní kůži, protože my jsme byli těmi, kdo se měli něco naučit, a ti lektori se s námi propojovali online. A ano, oni to měli

tedy velmi pěkně jakoby nachystané, různé dělení do skupin a pak jsme využívali hodně Padlet a tak. To si myslím, že tak daleko jsme se jakoby učitelé jakoby nedostali, no. Občas vím, že někteří byli schopni rozdělovat ty děti i v těch týmech do skupin, ale tam pak jsou ty různé komplikace, že to různě nefungovalo, některé děti se nepřihlásily do žádné skupiny, ale tam jsme to zažili teda velmi jako v kvalitní podobě.

Kateřina Uličná (tazatel)

A inspirovalo vás to natolik, že jste něco z toho zavedli ve škole?

Londýn (respondent)

No, asi ano, inspirovalo, ale zatím jsme to jakoby nezavedli, protože jsme zase zpátky ve škole. Jsme rádi, že teda můžeme být ve škole, ale jako ano, víme, že kdyby třeba znovu k něčemu došlo, tak víme, jak by to bylo dobré udělat to lépe.

Kateřina Uličná (tazatel)

Takže kdyby se, nedejbože, taková situace opakovala, vytvořili jste si po covidu nějaký krizový plán pro takové situace?

Londýn (respondent)

No, krizový plán, asi bych to nenazval, ale už prostě víme, že jakým způsobem prostě se připravit, to znamená, jak připravit třeba online hodiny nebo spíš rozvrh těch online hodin. Říci, které hodiny je potřeba vysílat online. Kde je potřeba, aby byla ta synchronní online výuka, kdy ta asynchronní online výuka, takže které předměty. Pak už třeba víme a i vlastně pak vzešla nějaká doporučení, kolik těch hodin denně, by ti žáci online hodin měli mít, že prostě není možné překlopit celý rozvrh do online hodin, přestože by si to mnoho rodičů přálo a i vlastně nás v tom vyzývali, že tedy mají šest hodin, tak jak to, že to dítě nemá šest hodin online, tak to je samozřejmě jakoby nevhodné a nemožné. Takže už jakoby víme to, co se osvědčilo a věděli bychom jakoby, jak na to navázat a jak to zorganizovat. Takže asi ano, ale asi krizový plán bych to nenazval.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jak vnímáte marketing, marketingovou komunikaci? Patří do školního prostředí?

Londýn (respondent)

Tak, je otázka, jak je samozřejmě škola brána, tak samozřejmě nějaká marketingová komunikace ve smyslu nějakých klientů a získání klientů, tak jako prostě u nějaké vlastně obchodní firmy, organizace, tak samozřejmě asi to patří do školy. Na druhou stranu je zase potřeba podle mě jakoby pořád brát to, že škola jakoby není tak, jako je třeba vnímána jako služba, že oni jsou jakoby naši klienti a my jsme povinni nějak těm klientům prostě plnit jejich požadavky, tak to je právě ten klientský přístup, který bychom úplně jako nechtěli. Chtěli bychom mít ten partnerský přístup, ale bohužel ne všichni rodiče to takhle vnímají. A tahle ta marketingová komunikace, ten pojem podle mě naopak zase tohle to asociuje a vyvolává, že vlastně marketingová komunikace souvisí s tím, že oni jsou ti klienti a my jsme pro ně ta, takže úplně je to trošku jakoby zavádějící, když to řeknu, ale samozřejmě ano. Škola by měla být schopná komunikovat navenek, komunikovat prostě s veřejností. Získávat ty zájemce, oslovovat je a mluvit jakoby jednotně, takže, takže ano, nějakým způsobem si myslím, že to tam patří, no.

Kateřina Uličná (tazatel)

Spolupracujete a podporujete se nějak navzájem s ostatními kolegy, řediteli jiných škol?

Londýn (respondent)

Vlastně v rámci toho projektu, jak jsme se účastnili, tak tam vznikaly takové jakoby skupiny. Nejenom, že jsme teda navštěvovali jakoby školy kvalitní, excelentní, takže tam jsme získávali nějaké poznatky, ale zároveň tam byly vytvořené tzv. svépomocné skupiny, což byly školy, které se účastnily toho projektu a měly se scházet. A vlastně z toho názvu to jakoby vyplývá, že si máme navzájem pomáhat. A tak, že jsme se navštěvovali a i teď po tom skončení projektu jsme se snažili udržet kontakt, takže opravdu jsme se několikrát sešli i po skončení toho projektu a v plánu to máme i nadále. A i vlastně organizátoři toho celého projektu se snaží, aby vůbec celá ta komunita i nadále byla v kontaktu. Takže už plánuje se, že každý rok by se i dvakrát ročně tihleti absolventi někde společně sešli na nějakém místě, ne teda online, ale prostě na nějakém místě.

Kateřina Uličná (tazatel)

To jsou kolegové různě po republice a co kolegové tady v blízkém okolí?

Londýn (respondent)

Tak co se týká jakoby té komunikace, tak s některými jsme v kontaktu, samozřejmě s těmi nejbližšími, tady kolegy z toho okolí. Teď to období, kdy zase přišla teda jiná krize, ta ukrajinská, tak jsme museli hodně komunikovat, protože tady byl velký přetlak těch žáků z Ukrajiny, takže jsme museli o tomhle tom spolu hodně komunikovat, že ta komunikace se teď tímhle tím velmi jakoby rozšířila.

Kateřina Uličná (tazatel)

Máte pocit, že si konkurujete?

Londýn (respondent)

No. To je mě pořád taková otázka, na kterou jsme narazili už mnohokrát, kterou si myslím, že se jakoby řeší velmi těžce. Ty školy opravdu mají své spádové oblasti, takže mají své spádové žáky. A když mají ten zájem větší třeba, tak některé školy musí losovat, protože mají prostě větší zájem, než by mohly přijmout. Některé školy zase těch žáků mají méně, takže zase ty žáky by potřebovaly. Takže v tomhle tom může vznikat občas nějaká komunikační, nějaká potřeba komunikace mezi těmi školami, ale když se ještě vrátím k tomu, že ty školy jsou tedy spádové školy, ale zároveň ty školy mají určitou profilaci. Třeba my máme ty jazyky. Některá škola je ta sportovní. Víím, že třeba jedna škola se zaměřila na fotbal, že by měli třeba fotbalové třídy. Tak to je ta profilace. No a zřizovatel v tomhle tom ty školy nějakým způsobem podporuje, aby tedy si vytvořily nějakou svoji profilaci, ale na druhou stranu zároveň ty školy mají být i těmi spádovými. Takže potom vzniká taková disharmonie v tom, že třeba spádový žák nechce jít do té své spádové školy, ale chce jít na tu školu, která má tu určitou profilaci, která ty rodiče, především ty rodiče, zajímá, takže tady je prostě pořád takový neustále jakoby nesoulad v tom, jestli tedy ty školy mají mít nějakou profilaci, anebo jestli školy mají být úplně stejné, ale dostatečně kvalitní na to, aby ti rodiče si vybrali a šli na tu svoji spádovou školu, která je nejbliž a měli jistotu v tom, že ta škola bude dostatečně kvalitní a atraktivní a že ti žáci tam

dostanou to, co ti rodiče očekávají a to, co by ten žák měl dostat, no. Takže to se řeší, to je jakoby věc, která se bude řešit a asi se hned tak jakoby nevyřeší.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jakým způsobem si nastavujete formu komunikace?

Londýn (respondent)

Tak té komunikaci, celkově, když to tak řeknu, tak vždycky se domluvíme, která ta informace je jak důležitá, kdo jí bude komunikovat navenek nebo k těm rodičům a tak, takže tak. Vždycky se domluvíme buď, že to teda bude ředitel nebo paní zástupkyně, nebo řekneme, aby tohle to komunikoval třídní učitel nebo třeba ten pedagog a vždycky vlastně se i domlouváme na tom, jestli ten, kdo bude ten první, kdo tu informaci předá, jestli by to měl být zrovna ten nejvyšší, nebo si tam necháme nějakou, jak to říct, nějakou rezervu. Jinak s těmi rodiči komunikujeme i třeba, když máme nějaké ty dny otevřený dveří nebo ten návštěvní den rodičů ve výuce, tak předem se elektronicky registrují. Tak to zase používáme taky ten Microsoft, který máme k dispozici. Zároveň už i tam současně mohou dát nějaké dotazy předem, takže už když potom se sejdem tady ve škole, tak nejprve odpovídáme na tyhle ty dotazy, které ty rodiče nám položili předem nebo se na ně připravit a tak, takže takhle.

Kateřina Uličná (tazatel)

Využili byste třeba služby nějaké firmy, které vám udělají marketing od a do z a vyloženě se specializují na školství?

Londýn (respondent)

Tak v současné době, kdy vlastně dáváme všechno jenom na ty energie a už nekoupíme nic jiného, než prostě platíme energie, a to ještě ani nevíme z čeho pořádně, tak teď opravdu tohle to je věc, která nás ani teda nenapadla, musím říct.

Kateřina Uličná (tazatel)

Dobře, tak já vám mockrát děkuju, pane řediteli.

Respondet 4 – Paříž

- Datum rozhovoru: 2. 3. 2023
- Čas rozhovoru: 13:00 hodin
- Prostředí uskutečnění rozhovoru: osobní schůzka ve škole
- Způsob záznamu: nahrávka na diktafon

Rozhovor:

Kateřina Uličná (tazatel)

Tak, já to ještě jednou zopakuji, že náš rozhovor bude sloužit k výzkumné části mé bakalářské práce, takže tenhle rozhovor je pouze pro mě a nebude nikde uveden ani název školy, ani vaše jméno. Nikde nebude figurovat, vše bude anonymní. Souhlasíte tedy s nahráváním?

Paříž (respondent)

Ano, souhlasím.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jak vypadalo před pandemií nastavení vaší komunikační strategie pro komunikaci uvnitř školy, tak i navenek?

Paříž (respondent)

Tak komunikační strategie je asi příliš silné slovo pro školu. Prostě naše komunikace směrem k rodičům je samozřejmě přímá, ale také elektronická. Máme informační systém, bakaláři, elektronickou třídní knihu a elektronickou žákovskou knížku. Takže to je vlastně ta komunikace směrem ven a komunikace uvnitř školy je taky přímá formou porad, setkání s předmětovými komisemi, s kolegy a tak dále a zároveň také samozřejmě elektronická, to znamená posílání informací emailem.

Kateřina Uličná (tazatel)

Ze dne na den pak došlo k uzavření škol. Jak jste v tomto období řešili krizovou komunikaci?

Paříž (respondent)

Krizovou komunikaci? (zamyšlení) asi ne, ale bylo potřeba nastavit pravidla pro práci učitelů s žáky samozřejmě a informování rodičů. To znamená, že jsme se rychle přeškolili na platformu Google classroom. Díky tomu, že používáme služby Google už dlouhodobě, protože náš účet emailový je právě u Googlu, tak jsme nastavili jednak všem žákům jejich vlastní účty a mohla se rozběhnout výuka pomocí Classroom. Což bylo během několika málo dnů a v podstatě do asi 14 dnů od zavření školy všichni učitelé fungovali na tomto principu.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jaká byla zpětná vazba rodičů?

Paříž (respondent)

Zpětná vazba byla různá. Někteří rodiče to samozřejmě vnímali jako pozitivní věc nebo většina to vnímala jako pozitivní věc. Někteří měli obavy z toho, že nebudou stíhat kontrolovat svoje děti, že nebudou stíhat třeba kontrolovat jejich práci. Mnohdy to bylo tak, že děti, třeba sourozenci, měli k dispozici jenom jeden pochopitelně počítač, takže bylo těžké se vyrovnávat i s touhletou věcí.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jak k tomu přistupovali učitelé?

Paříž (respondent)

Ze začátku ty přístupy učitelů byly různé. Někteří učitelé hned zavedli třeba online hodiny, ale někteří učitelé jenom zadávali práci prostřednictvím internetu. Bylo to asi 14 dnů, měsíc, možná víc, než většina učitelů přešla na tu online výuku v pravém slova smyslu. První pololetí toho roku 2020-21 už to bylo vlastně nastavené automaticky. Už s tím neměl nikdo problém. Takže po takovém tom přechodném období toho jara a konce školního roku 2019-20 už to potom v tom roce 20-21 bylo mnohem jednodušší.

Kateřina Uličná (tazatel)

Umím si představit, že pro většinu pedagogů bylo hodně těžké vystupovat před kamerou. Něco jiného je být před třídou, před živýma lidma a najednou se ocitli před kamerou a na

druhé straně žák, ale většinou i rodiče. Vnímali jste nějak tuhle situaci nebo bavili jste se s nimi o tom?

Paříž (respondent)

Ano, určitě několikrát, ale nikdy jsme teda nenarazili na nějaké negativní rodičovské reakce, ani učitelské reakce. Samozřejmě tam byly zpočátku právě ty obavy a tak dále, ale tím, jak se to stalo běžnou součástí, potom už teda práce učitele, tak i ti rodiče už opouštěli samozřejmě to prostředí a nechávali děti, ty malé děti v první, ve druhé třídě samotné a vlastně to nezpůsobilo žádné jako nepříjemné situace, nějaké jako vyhocení typu "já to dělat nebudu", a tak dále.

Kateřina Uličná (tazatel)

Počáteční zvědavost rodičů opadla?

Paříž (respondent)

Počáteční zvědavost opadla, děti si na to zvykly. Pak už byl ovšem jiný problém. Možná se na to budete taky ptát? Třeba s tím, děti identifikovat. Čím to bylo delší, ta výuka, tak i ty děti ztrácely, alespoň některé děti, ztrácely zájem o to, třeba být vidět samozřejmě. Zejména starší ročníky, devátý, osmý ročník. Dost často se učiteli stávalo, že z celé třicetičlenné třídy se jich sice 29 přihlásilo, ale jenom třeba 25 mělo zapnutou kameru.

Kateřina Uličná (tazatel)

Museli jste pak komunikovat s rodičema teda nějaký problém?

Paříž (respondent)

Problém vyloženě ne, ale upozorňovali jsme na to rodiče, že si vlastně nejsme jistí, jestli to dítě vůbec pracuje, i když samozřejmě zpětná vazba, máte zadanou práci a tak dál, tam nějaká byla, ale prostě stávalo se ale v jednotkách případů, že to dítě třeba nereagovalo vůbec, jo, že sice bylo připojené a tak dále, ale nereagovalo ani v té hodině, ani potom na tu práci, jako takovou, na tu práci zadanou, ale vzhledem ke skladbě žáků, které ve škole máme, tak to byly opravdu jako případy do pěti maximálně v celé škole.

Kateřina Uličná (tazatel)

Nikdo nevěděl, jak bude situace s uzavřením škol dlouho trvat. Na začátku jsme si mohli

myslet, že to bude chvilka, ale pak se ukázalo, že nás to zasáhne mnohem déle. Školní rok v sobě nese nejenom výuku, ale i získávání dalších nových žáků. Jako veřejná škola máte svou spádovou oblast, ale jakým způsobem jste řešili nábor nových žáků?

Paříž (respondent)

O žáka nebojujeme. My máme sice spádovou oblast, ale ta je velmi malá. Je to pár ulic, jenom kolem školy. Protože jsme jazyková škola, tak se mohou hlásit i děti tedy mimo ten spád, a i když děláme dny otevřených dveří, myslím tím ty prezenční, tak o žáka nebojujeme. Máme obrovský převis poptávky. Děti musíme bohužel losovat teda při tom převisu, ale tady to nám vlastně do té práce nezasáhlo, nějak Covid nám do toho nezasáhl. Den otevřených dveří prostě nebyl ten rok. Online byl vlastně pouze zápis, respektive ta část administrativní a všechno to proběhlo, jako by to bylo standardně, jenom bez přítomnosti těch rodičů a dětí.

Kateřina Uličná (tazatel)

Dá se říct, jestli tomu dobře rozumím, že škola má natolik silné renomé, že pomohlo škole překlenout tohle období uzavření školy?

Paříž (respondent)

Určitě ano.

Kateřina Uličná (tazatel)

Na vašich webových stránkách jsem našla záznamy akcí, které škola pořádá a překvapilo mě, že v době coviové jich tam máte hodně. Říkala jsem si, že tady snad ani covid nebyl. Jak je to možné?

Paříž (respondent)

My jsme měli takovou velikou akci, kdy naši ██████████⁴² přišli s nápadem tedy, když tady byla ta Olympiáda, že jo, tak dojít jako do dějiště Olympiády. To znamená, že jsme motivovali děti a rodiče k tomu, aby chodili ven, posílali kilometry, aby z toho posílali fotky a nějaké další záznamy. Postupně přibývaly kilometry. Dělali jsme i čtenářské

⁴² konkrétní lidé

soutěže tohoto typu, takže opravdu i v té době jsme se snažili nejenom učit, ale i těm dětem to trochu zpestřit, protože samozřejmě někteří učitelé trvali striktně na tom, že děti se musí zejména učit, ale nakonec se do toho zapojili jak rodiče, tak děti, tak učitelé. Bylo to docela fajn.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jaká byla zpětná vazba okolí?

Paříž (respondent)

Taková velmi dobrá. Hodně lidí to překvapilo. Pak třeba, když si inspekce četla výroční zprávu, tak jí to taky příjemně překvapilo.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jaké využíváte marketingové nástroje?

Paříž (respondent)

Internetové stránky, a to je všechno, Facebook nemáme, Instagram nic.

Kateřina Uličná (tazatel)

Na stránkách jsem viděla videa, takže i YouTube?

Paříž (respondent)

Asi ano, ale to je jenom, aby šla ta videa na stránkách přehrát.

Kateřina Uličná (tazatel)

Virtuální prohlídku školy?

Paříž (respondent)

Ta se nabízí často. Nabízí se tvůrci, ale zatím jsme ji neudělali.

Kateřina Uličná (tazatel)

Nabízí se tedy prostor pro rozšiřování možností komunikace tímhle směrem. Jaký je k tomu váš postoj?

Paříž (respondent)

My nechceme jít směrem sociálních sítí, to jsme se rozhodli. My jsme škola poměrně konzervativní již tradičně, to neznamená, že tady nemáme moderní učitele, moderní

výukové metody a tak dále, ale v některých věcech jsme striktně konzervativní a prostě myslím si, že informací, které poskytujeme rodičům i žákům, je hodně, že jsou dostatečné a že není třeba rozšiřovat o sociální sítě.

Kateřina Uličná (tazatel)

Je tohle možné nazvat vlastně vaší marketingovou strategií?

Paříž (respondent)

Možná, i když tomu tak neříkáme. (Smích) Ano

Kateřina Uličná (tazatel)

Jak vnímáte marketing, marketingovou komunikaci ve smyslu - patří do školy?

Paříž (respondent)

Do školy v každém případě určitě. Pořádáme pravidelně akce pro rodiče, pořádáme pravidelně třídní schůzky samozřejmě. Scházíme se s rodiči, kde se snažíme je co nejvíc informovat. Nepřesvědčovat je o tom, že děláme věci jenom správně, ale diskutovat s nimi o některých věcech, ale na druhou stranu ti rodiče tady vědí, že pokud něco potřebují sdělit a pokud se potřebují k něčemu vyjádřit, že mají spoustu možností a že my se jim věnovat určitě budeme a že informace, které od školy dostávají, jsou dostatečné. Takže spoléhají na to, důvěřují nám a třeba, pokud se vrátím k tomu Facebooku a tak dále, tak vlastně z jejich strany nebyly nikdy žádné tlaky na to třeba, abychom vytvořili i tento způsob komunikace. Ono se to potom tříští a ono bylo třeba hodně těžké jako přinutit učitelé, ale spíš rodiče, aby s námi komunikovali zejména na platformě bakaláři, protože emailová komunikace, je sice fajn, ale chtěli jsme, aby se sjednotila ta komunikace třeba ve vztahu ke známám, k omluvenkám a tak dál, aby se to všechno odehrávalo na té platformě bakalářů. Takže rodiče si na to postupně zvykli a dneska vlastně komunikují, zejména tímto způsobem s námi.

Kateřina Uličná (tazatel)

Přineslo to období covidu do školy něco nového?

Paříž (respondent)

Ano. Určitě to přineslo to, že vlastně úplně všichni učitelé bez rozdílu se naučili pracovat

s digitálními technologiemi. Do té doby s nimi pracovali jenom ti, kteří třeba museli z nějakého důvodu. Učitelé, kteří učili předměty, kde se to nějakým způsobem vyžadovalo. Všichni učitelé mají k dispozici sice interaktivní tabuli, internet ve třídě a tak dále, ale ten způsob práce s dětmi během covidu přinesl velmi hezky ten způsob elektronický i do té běžné dnešní doby, do téhle té takzvané normální doby, kdy učitelé, nejenom žáků, kteří třeba dlouhodobě absentují a tak dál, ale nadále poskytují informace, poskytují úkoly a tak dál na té platformě Google a z toho máme radost, protože nikdy nevíme, kdy může podobná situace nastat samozřejmě. Ale pro řadu žáků i rodičů je to přehlednější, je to prostě lepší, výhodnější a tak dále a jsem rád, že si to učitelé osvojili a že přes počáteční obavy to dneska berou jako úplně běžnou věc. A když potkám kolegu na chodbě a slyším, jak mluví s nějakým dítětem a říká mu, máš to na Classroomu, tak se na to podívej a tak dál, to je docela fajn. Myslím si, že to je teď jako fakt dobře, že ta doba přišla v tomhle směru s těmito věcmi, když pochopitelně bychom bývali, byli asi radši, kdyby nepřišla, ale prostě tohle to si myslím, že škole opravdu velmi prospělo.

Kateřina Uličná (tazatel)

Je možné, že rozšíření digitalizace pomohlo k přiblížení různých věkových generací ve škole?

Paříž (respondent)

Určitě přiblížilo, i když tady ta věková skladba pedagogického sboru v době covidu, zejména teda ještě, byla velmi jako taková hraniční už, protože tady ten průměr je poměrně vysoký 50 letům, i když teď po covidu už máme mnoho kolegů mladších 30 let, tak to je taky jako dobře, ale přiblížilo je to ty generační vztahy, to určitě. Ano.

Kateřina Uličná (tazatel)

Docházelo nějak ke spolupráci i mimo školu, třeba s kolegy řediteli jiných škol?

Paříž (respondent)

V té době jsme to konzultovali, určitě. Tady na Praze ■⁴³ je nás celkem ■⁴⁴ ředitelů

⁴³ číslo městské části

⁴⁴ konkrétní počet

základních škol, takže s většinou jsem byl v kontaktu a nějak jsme konzultovali, co bylo potřeba. Probírali jsme to, tyhle věci a nejenom teda ty věci covidové a v době covidu, a tak dál, tak na pravidelných schůzkách. Měli jsme několikrát výjezdní zasedání ředitelů, když to ta epidemiologická situace umožnila. Tam se o těch věcech mluvilo a dost často to byly věci, které úplně jako přímo nesouvisely třeba s výukou, souvisely s ekonomikou, souvisely s nějakou strategií škol a tak dále, ale ano, konzultovali jsme to. Takže i když to byla samozřejmě taková otázka pokus omyl a tak dál ze začátku, tak ale jsme byli ve styku a říkali jsme si, co a jak. Pak existovala určitá zpětná vazba i od České školní inspekce. Když přišla, přišel jako konec takové té hlavní epidemiologické vlny, tak jsme byli podrobeni inspekci tématické, právě tady na toto téma. Byli inspektoři přítomni v hodinách. Byly tam rozhovory s učiteli a tak dál, takže byla poskytnuta i zpětná vazba. Z tohoto pohledu. Nakonec z toho jako vypadalo, že jsme si vedli vlastně poměrně dobře. Bylo jako fajn z hlediska právě nastavení těch pravidel té komunikace, té platformy Google a tak dál. Takže tak.

Kateřina Uličná (tazatel)

Projevila se potřeba zvýšené evaluace lidí v té covidové době?

Paříž (respondent)

Určitě, ano. Potřebovali větší podporu, potrebovali vědět, jestli to dělají dobře samozřejmě.

Kateřina Uličná (tazatel)

Máte nějakou vizi a marketingovou strategii, kam školu směřovat dál?

Paříž (respondent)

Tak samozřejmě nespíme na vavřínech. Jazyky učíme už od roku ■■■■■⁴⁵, teď to bude ■■■■■⁴⁶ let, kdy škola bude mít vlastně výročí jako škola jazyková. Učíme dva jazyky povinně cizí, děti mají angličtinu a pak se vybírají z francouzštiny, španělštiny nebo němčiny. Ale víme, že to jako tím nekončí, že prostě musíme učit a mít nějakou další jako

⁴⁵ konkrétní rok

⁴⁶ konkrétní počet

nabídku, jak to, jak to nějakým způsobem obohatit, oživit. Ted' chystám, pokud to teda vyjde, tak s [REDACTED]⁴⁷, tak chystáme takový projekt zavádění druhého cizího jazyka už od první třídy tím, že bychom některé předměty vyučovali v druhém cizím jazyku. Předměty, jako je hudební nebo výtvarná výchova, takové ty méně náročné s tím, že to bude taková průprava, na to, až si děti vyberou v páté třídě nebo na konci čtvrté třídy druhý cizí jazyk, aby už měly za sebou nějakou představu, jakým způsobem ten jazyk třeba zní, jak funguje a tak dále. Měl by to být poměrně dlouhý projekt. Vždycky by byl pouze teda v jednom ročníku a je to připravené moc hezky. Je to ve spolupráci s [REDACTED]⁴⁸ a chtěli bychom tímto směrem jít, chtěli bychom některé předměty ve škole potom vyučovat v cizím jazyce bez ohledu teda na projekt nebo na nějaký průzkum a tak dál. Zatím se nám to úplně nepodařilo, protože jsme nesehnali nebo nemáme učitele, kteří by byli ochotní nebo schopní učit třeba matematiku v angličtině nebo, já nevím, pravouku v angličtině a tak dále, ale chtěli bychom jít třeba touto cestou, že se těšíme, že ten projekt bude schválen a že nás to nastartuje zase k něčemu novému.

Kateřina Uličná (tazatel)

Jak to dáte vědět světu?

Paříž (respondent)

Dáme to vědět samozřejmě nejdřív rodičům, nejdřív to s nimi musíme vykomunikovat, jestli s tím vůbec budou souhlasit, protože to je otázka tedy taky jejich souhlasu. No, a určitě chceme, aby se tím prodávalo školství Prahy [REDACTED]⁴⁹. Myslím, že máme jako poměrně dobré vztahy s vedením městské části, kteří mají zájem o to, jak se děti tady vzdělávají, takže prostřednictvím Prahy [REDACTED]⁵⁰. Prostřednictvím webových stránek určitě i dne otevřených dveří. Nějakým způsobem komunikujeme třeba se školkami, které tady jsou v okolí, takže tímto směrem máme v tom podporu [REDACTED]⁵¹. Myslím si, že jako těch

⁴⁷ název spolupracující školy

⁴⁸ název spolupracující instituce

⁴⁹ číslo městské části

⁵⁰ číslo městské části

⁵¹ název instituce

možností je relativně hodně.

Kateřina Uličná (tazatel)

Na závěr, jak tu dobu covidu hodnotíte?

Paříž (respondent)

Loni to bylo jako takové chaotické, pak už k tomu konci, kdy některé třídy byly tady, některé byly doma a tak dále, tak chci jenom říct vlastně, že to vlastně tu školu nijak nezatěžovalo, už pak sice jako to bylo takové zvláštní, že jedna třída šla do karantény a museli jsme se na to okamžitě připravovat a tak dál, ale že už jsme to měli tak zažité, že to jako nikoho moc neobtěžovalo. Já jsem pak sám měl třeba polovinu třídy doma, polovinu třídy tady ve škole, ale už jako to nebyl problém. Nedovedu si představit, jak by to vypadalo třeba rok, rok a půl předtím, to by ti učitelé jako těžko zvládali. Teď to bylo jako běžná záležitost.

Kateřina Uličná (tazatel)

Asi nikdo to nechceme, ale kdyby se situace zase někdy opakovala, dá se říct, že jsme získali takový jako "krizový plán" jak na to?

Paříž (respondent)

Přesně tak.

Kateřina Uličná (tazatel)

Dobře, pane řediteli, moc vám děkuju za rozhovor.